



POSVĚCENÝ ŽIVOT

Ellen G. Whiteová

Obsah

Úvod.....	4	Královská pocta Danielovi.....	21
1. Správné a nesprávné názory na posvěcení.....	5	7. Janova povaha.....	23
Odsouzená samospravedlnost.....	5	Nové stvoření z milosti.....	23
Pocity místo rozumu.....	5	Naučení o budování charakteru.....	23
Zkušební doba.....	6	Pokáraná pýcha a ctižádost.....	24
Ovoce života.....	6	Jan a Jidáš.....	25
Proč byl Kristus zavržený?.....	7	8. Janova služba.....	26
Tichost je ovocem Ducha.....	7	Janovo oblíbené téma.....	26
2. Danielovy zásady střídmosti.....	9	Zármutek nad zákeřnými bludy.....	26
Ve zkoušce.....	9	Žádný kompromis s hříchem.....	27
Žádná omezenost ani fanatismus.....	9	Bez poslušnosti není posvěcení.....	27
Bezvadná povaha.....	9	Bůh se nezměnil.....	28
Boží souhlas je dražší, než život.....	10	9. Jan ve vyhnanství.....	28
Bůh obhájí svého služebníka.....	10	Boží svědek nebyl umlčený.....	29
Sebeovládání je podmínkou posvěcení.....	10	Hlas přírody.....	29
3. Ovládání chutí a vášní.....	12	V den Páně.....	30
Nejde o nějaký nedostizný cíl.....	12	Skrytý v Bohu.....	30
Neposkrvněná oběť.....	12	Boží majestát.....	30
Dráždidla a narkotika.....	13	Viděl Krista.....	31
Žádosti, které bojují proti duši.....	13	Janova pokora.....	31
Tabák.....	13	10. Křesťanova povaha.....	32
Čaj a káva.....	14	Láska k Bohu a k lidem.....	32
4. Ohnivá pec.....	15	Následování Vzoru.....	32
Odhalené tajemství.....	15	Spojení s Kristem je naší předností.....	33
Zlatá socha.....	15	Pavlova modlitba za církev.....	33
V přítomnosti Věčného.....	16	Úroveň svatosti.....	34
Neochvějná čestnost a posvěcený život.....	16	Boží vůle.....	34
Poučení nesmělým.....	17	11. Křesťanova přednost.....	35
5. Daniel v jámě lvové.....	18	Život víry.....	35
Příklad odvahy a věrnosti.....	18	Odolávání pokušení.....	35
„Můj Bůh poslal svého anděla“.....	18	Pohled okem víry.....	35
6. Danielova modlitba.....	20	Umlčování hlasu Ducha svatého.....	36
Upřímnost a vroucnost.....	20	Správné náboženské návyky.....	36
Nebeský posel.....	20	Cena člověka.....	36
Hledání Boží moudrosti.....	21	Postupné dílo.....	36
		Pavlovo vítězné zvolání.....	37

Název anglického originálu: *SANCTIFIED LIFE* (1889) – *SL*

Úvod

V prvních číslech časopisu *Review and Herald* z roku 1881 vycházela z pera Ellen G. Whiteové série jedenácti článků pod všeobecným názvem *Posvěcení*. Autorka v nich na základě svých bohatých zkušeností v duchovním životě objasňovala otázky týkající se pravého posvěcení ve světle Písma na rozdíl od různých nesprávných i když populárních představ o posvěceném životě.

Do konce desetiletí vyšlo těchto jedenáct článků knižně pod společným označením *Biblické posvěcení* a od roku 1937 pod názvem *Posvěcený život*. Tato útlá knížečka byla přeložena do mnoha jazyků a duchovně obohatila tisíce lidí. Věříme, že i našim bratrům a sestrám i přátelům bude požehnáním a povzbuzením na cestě k cíli Božího povolání v Kristu Ježíši.

VYDAVATELÉ

1. Správné a nesprávné názory na posvěcení

Posvěcení, které nám předkládá Písmo svaté, se vztahuje na ducha, duši i tělo – tedy na celou bytost člověka. To je správná představa úplného posvěcení. Pavel se modlil, aby se sbor v Tessalonice těšil z tohoto velikého požehnání: „*Sám pak Bůh pokoje posvětiž vás ve všem a celý váš duch i duše i tělo bez úhony ku příchodu Pána našeho Jezukrista zachováno budiž.*“ (1 Te 5,23) SL 7.1

V náboženských kruzích je rozšířena teorie o posvěcení, která je sama o sobě falešná a svým vlivem nebezpečná. V mnoha případech ti, kteří tvrdí, že jsou posvěceni, ve skutečnosti posvěcení nejsou. Celé jejich posvěcení spočívá pouze ve způsobu řeči a v bohoslužbách, které si sami zvolili. Nikoho z těch, kteří opravdu usilují o rozvinutí dokonalé křesťanské povahy, ani nenapadne se domnívat, že by byl bez hříchu. Život takového křesťana může být bez úhony, on sám může být živým svědkem přijaté pravdy, ale čím soustředěněji přemýšlí o Kristově povaze a čím více se přibližuje Jeho Božskému obrazu, tím lépe poznává Jeho neposkvrněnou dokonalost a tím hlouběji si uvědomuje vlastní nedostatky. SL 7.2

Ti, kteří tvrdí, že jsou posvěceni, jasně dávají najevo, že ke svatosti mají daleko. Neuvědomují si svou slabost a nedostatečnost. Za Kristovy představitele se mylně pokládají jenom proto, že Krista dosud opravdu nepoznali. Čím jsou dále od Spasitele, tím se považují ve vlastních očích za spravedlivější. SL 8.1

Jestliže kajícně a s pokornou důvěrou obracíme své myšlenky na Ježíše Krista, kterého probodly naše hříchy a zmučily naše bolesti, můžeme se učit chodit v Jeho šlépějích. Pohledem upřeným na Něho, se měníme v Jeho Božskou podobu. Po takové proměně nebudeme vystavovat na odiv žádnou vlastní spravedlnost, ale vyvýšíme Ježíše Krista a ve své bezmocnosti se bezvýhradně spolehne jen na Jeho zásluhu. SL 8.2

Odsouzená samospravedlnost

Náš Spasitel vždy odsuzoval samospravedlnost. Své učedníky učil, že pravá zbožnost se projevuje tise a nevtíravě. Radil jim, aby skutky lásky konali nenápadně, neokázale, ne proto, aby byli od lidí chváleni a ctěni. Všecko měli činit jen ke cti Boží a svou odměnu očekávat v budoucím životě. Kdyby naproti tomu konali dobré skutky jen proto, aby byli chváleni a oblíbeni lidmi, neměli pak od svého nebeského Otce očekávat žádnou odměnu. SL 8.3

Své učedníky Kristus také poučoval, že modlit se nemají proto, aby je lidé viděli a slyšeli. Pravidl: „*Ale ty, když by ses modlil, vejdi do pokojíka svého a zavři dveře své, modli se Otci svému, který jest v skrytě a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.*“ (Mt 6,6) Takové výroky z Kristových úst svědčí o tom, že neschvaloval zbožnost, jakou se vyznačovali farizeové. Ve svém kázání na hoře vysvětlil, že dobročinné a bohoslužebné skutky jsou nejušlechtilejší a nejvzácnější tehdy, když je lidé konají kajícně, pokorně a nenápadně. Čistá pohnutka posvěcuje skutek. SL 8.4

Pravé posvěcení je úplné přizpůsobení se Boží vůli. Odbojné myšlenky a pocity jsou přemoženy a Ježíšův hlas vzbudí potom nový život, který proniká celou bytostí. Lidé opravdu posvěcení, nebudou pokládat svůj názor za měřítko správného a nesprávného, nejsou fanatičtí ani samospravedliví, ale bedlivě a s obavou sledují, aby se nedodržováním nutných podmínek nepřipravili o splnění Božích zaslíbení. SL 9.1

Pocity místo rozumu

Mnozí z těch, kteří předstírají, že jsou posvěcení, nevědí naprosto nic o vlivu milosti na srdce. Ve zkouškách a utrpeních se chovají jako samospravedlivý farizeus. Nesnesou žádné protiřečení. Ztrácí rozvahu a úsudek, spoléhají jen na své vlastní pocity a domnívají se na základě dřívějších pohnutek, že jsou posvěcení. Nedají si říci, ale tvrdošíjně a houževnatě setrvávají na svých představách o svatosti. Nadělají mnoho řečí, ale nepřinášejí žádné hodnotné ovoce. Tito zdánlivě posvěcení lidé klamou svými představami nejen sebe, ale zhoubným vlivem působí také na mnohé, kteří mají opravdové přání podřídit se vůli Boží. Stále opakují: „Mne vede Bůh, mne vede Bůh, nedo-

pouštím se hříchu!“ Mnozí, kteří s takovýmto člověkem přicházejí do styku, nemohou být moudří z této záhady. Vždyť naprosto není podoben Kristu, tomu jedinému spolehlivému Vzor. *SL 9.2*

Biblické posvěcení nespočívá v prudkém citovém vzrušení. V této věci nechají se mnozí svést. Pocity činí zkušební kamenem svého posvěcení a jakmile se cítí povzneseni, nebo šťastní, tvrdí, že jsou posvěcení. Záchvěv štěstí, nebo nedostatek radosti nejdou důkazem toho, že člověk je nebo není posvěcený. Okamžité posvěcení neexistuje. Právě posvěcení je každodenní a celoživotní proces. Ti, kteří denně bojují proti pokušením a vítězí nad svými hříšnými sklony v úsilí o dosažení svatosti srdce a života, nevystavují se se svojí svatostí. Hladoví a žízňají po spravedlnosti. Hřích jim připadá krajně ohavný. *SL 10.1*

O posvěcení mohou hovořit i ti, kteří s ostatními bratry a sestrami vyznávají pravdu, takže je mezi nimi sotva znatelný rozdíl, a přece se něčím liší. Svědectví těch, kteří tvrdí, že tuto tak vznesenou zkušenost mají, způsobí, že se ze shromáždění vytratí Kristův přívětivý duch a přítomní zůstanou v nevlídném, mrazivém ovzduší. Kdyby opravdu žili bez hříchu, sama jejich přítomnost by do shromáždění přitahovala svaté anděly a jejich slova by se opravdu podobala „*zlatým jablkům s řezbami stříbrnými*“ (Př 25,11). *SL 10.2*

Zkušební doba

Když se v létě zahledíme na stromy vzdáleného lesa zahalené v rouchu zeleně, sotva postihneme, které z nich jsou věčně zelené a které jen přechodně. Jen co se přiblíží zima a svým ledovým dechem je ovane mráz, listnaté stromy ztratí svůj půvab a vyniknou stromy trvale zelené. Podobně je to s lidmi pokornými, kteří se nespolehají na sebe, ale s bázní a třesením se drží Krista. Zatímco ti, kteří se sebedůvěrou spolehají na dokonalost vlastní povahy, v bouři zkoušek ztrácejí své falešné roucho spravedlnosti, lidé, kteří se opravdu usilují o spravedlnost, upřímně milují Boha a bojí se Ho, nosí roucho Kristovy spravedlnosti v době pohody právě tak, jako v době příkoří. *SL 11.1*

Každodenním ovocem života lidí s Bohem opravdu spojených je sebezapření, sebeobětování, dobročinnost, přívětivost, láska, trpělivost, stálost a křesťanská důvěra. Svět o jejich skutcích možná ani neví, oni však denně odolávají zlu a zdatně vítězí nad pokušením a nepravostí. Tito lidé obnovují své životně důležité sliby a moc získaná vroucí modlitbou a stálou bdělostí jim je pomáhá dodržovat. Horlivý nadšenec nic neví o duchovních zápasech těchto tichých pracovníků, ale oko Toho, který vidí do srdce a zná jejich tajemství, upozoruje a vysoce oceňuje každou nepatrnou a skromnou snahu. Pokud se má v povaze projevit čisté zlato lásky a víry, je potřeba čas. Teprve tehdy, když na církve doléhají zkoušky a těžkosti, dozrává v pravých Kristových následovnicích neochvějná horlivost a vroucí láska. *SL 11.2*

Jsme zarmoucení, když vidíme, jak mnohé křesťany svádí falešná a svůdná představa vlastní dokonalosti a jak těžko je můžeme z toho vyvést na správnou cestu. Usilují sice o působivý a příjemný zevněšek, ale chybí jim vnitřní ozdoba – Kristova tichost a pokora. Všechny zastihne doba zkoušky a naděje mnohých, kteří se celá léta chlácholili jistotou, zůstane bez opory. V nové situaci a za odlišných okolností se ukáže, že i mnohé zdánlivé pilíře v domě Božím, jsou jen ztrouchnivělým dřevem natřeným olejovou barvou. Ale pokorní srdcem, kteří si denně uvědomovali, jak je pro člověka důležité útočiště ve Skále věků, nepohnou se ani v bouři zkoušek, protože se nespolehali na sebe. „*Ale však pevný základ Boží stojí, majíc znamení toto: Znáť Pán ty, kteříž jsou jeho...*“ (2 Tm 2,19) *SL 12.1*

Ovoce života

Ti, kteří chtějí upoutat pozornost jiných na své dobré skutky, kteří stále hovoří o svém bezhříšném životě a snaží se okázale vystavovat na odiv své náboženské úspěchy, žijí v sebeklamu. Zdravý člověk s dobrým krevním oběhem, schopný splňovat požadavky životního povolání a každodenně radostně pracovat, se přece nechlubí každému, koho potká svou tělesnou zdatností. Zdraví a síla jsou tak přirozené předpoklady jeho života, že si sotva uvědomuje tak velké požehnání. *SL 12.2*

Podobně je to i s člověkem opravdově spravedlivým. Vlastní dobrotu a zbožnost ani nevnímá. Zbožnost se stala vzpruhou jeho života a jednání. Ovoce Ducha přináší tak přirozeně, jako fíkovník

plodí fíky anebo na růžovém keři kvetou růže. Jeho celá bytost je tak důkladně proniknuta láskou k Bohu a k svým bližním, že ochotným srdcem koná skutky Kristovy. *SL 13,1*

Všichni, kteří přicházejí pod jeho vliv, pozorují ušlechtilost a půvab jeho křesťanského života i když sám si to ani neuvědomuje; veškeré jeho jednání vyvěrá z jeho zvyklostí a náklonností. Prosí o světlo shůry a rád v něm žije. Konat vůli nebeského Otce pokládá za pokrm a nápoj. Jeho život je skryt s Kristem v Bohu, ačkoliv se tím nechlubí a zdá se, jako by o tom ani nevěděl. Bůh miluje lidi skromné a pokorné, kteří chtějí důsledně chodit v Kristových šlépějích. Boží andělé jsou k nim přitahováni a rádi je doprovázejí. Lidé naplnění samolibostí pro své zdánlivé úspěchy a okázalé skutky mohou tyto jednotlivce sice přehlížet, ale nebeští andělé se k nim laskavě sklánějí a chrání je jako ohnivá hradba. *SL 13,2*

Proč byl Kristus zavržený?

Náš Spasitel byl světlem světa a přece Jej svět neznal. Neustále konal skutky milosrdenství, zářil na cestu všem s nimiž se setkával, a přesto nevyzýval ty, mezi kterými žil, aby obdivovali jeho nedostižné ctnosti, sebezapření, sebeobětování a dobročinnost. Židé neobdivovali takový život. Jeho náboženství pokládali za bezcenné, protože neodpovídalo jejich představám zbožnosti. Usoudili, že Kristus není zbožný ani duchem, ani povahou. Jejich zbožnost se totiž projevovala okázalými modlitbami a dobročinnými skutky konanými na odiv. Dělal to právě tak okázale, jak to dnes dělají ti, kteří se pokládají za posvěcené. Chtěli, aby každý viděl, že jsou bez hříchu. Celý Kristův život byl však toho pravým opakem. Nešlo mu ani o zisk, ani o slávu. Lidi zázračně uzdravoval ve vší tichosti, i když nebránil nadšení těch, kteří měli užitek z Jeho velkého dobrodiní. Jeho život se vyznačoval pokorou a tichostí. Právě Jeho skromné a neokázalé jednání se tak výrazně lišilo od jejich života, že Jej farizeové nechťeli přijmout. *SL 14,1*

Tichost je ovocem Ducha

Nejvzácnějším ovocem posvěcení je dar tichosti. Ovládne-li ctnost člověka vnitřně, ovlivní celé jeho jednání. Člověk stále očekává na Boha a svou vůli podřizuje Jeho vůli. Bez pochybností přijímá každou nebeskou pravdu a jeho vůle bez pochybností a reptání uznává každý Boží příkaz. Pravá tichost změkčuje a podmaňuje srdce, mysl uzpůsobuje pro přijetí slova Božího a myšlenky usměrňuje tak, aby poslouchaly Ježíše Krista. Otvírá srdce Slovu Božímu, jako kdysi otevřela srdce Lýdie a nás přivádí k nohám Ježíšovým, jako kdysi Marii s učedníky. „*Působí to, aby tiší chodili v soudu, a vyučuje tiché cestě své.*“ (Ž 25,9) *SL 14,2*

Řeč tichých není nikdy vychloubačná. Modlí se podobně jako malý Samuel: „*Mluv, Hospodine, nebo slyší služebník tvůj.*“ (1 S 3,9) Když Jozue zaujal nejvznešenější postavení a stal se vrchním velitelem Izraelců, neochvějně se postavil proti všem Božím nepřátelům. Srdce měl plné ušlechtilých představ o svém významném poslání, ale pod vlivem nebeského poselství se stal jako by malým dítětem a dal se vést. Řekl: „*Co Pán můj chce mluvit služebníkovi svému?*“ (Joz 5,14) Podobně zněla i první slova Pavlova, když se mu zjevil Kristus. Pravitel: „*Pane, co chceš, abych činil?*“ (Sk 9,6) *SL 15,1*

V Kristově škole je tichost jedním z významných plodů Ducha. Je to ctnost způsobená Duchem svatým, který posvěcuje toho, kdo jej přijímá, a vždy dokáže ovládnout prchlivou a prudkou povahu. Když lidé od přirozenosti mrzutí a unáhlení přijmou dar tichosti, vynaloží všechno úsilí, aby si podmanili svou nešťastnou povahu. Dennodenně se budou lépe ovládat, dokud nebude přemoženo všechno odporové, co se nepodobá Ježíši. Napodobují nebeský Vzor a ochotně uposlechnou inspirované napomenutí: „*Budiž každý člověk rychlý ke slyšení, ale zpozdilý k mluvení, zpozdilý k hněvu.*“ (Jk 1,19) *SL 15,2*

Pokud někdo tvrdí, že je posvěcený, přitom však svými slovy a skutky představuje nečistý pramen, z něhož stále prýští hořká voda, můžeme si být jisti, že takový člověk je oklamán. Ještě stále se musí učit abecedě křesťanského života. Někteří z těch, kteří se pokládají za Kristovy služebníky, tak dlouho podléhali nelaskavosti, že se zdá, jakoby úplně propadli neposvěcenosti a nacházeli pří-

mo zálibu v urážlivých a provokujících slovech. Tito lidé musí zažít obrácení dříve, než je Kristus uzná za své děti. *SL 16.1*

Tichost je vnitřní ozdoba, kterou si Bůh vysoce cení. Apoštol jí připisuje větší hodnotu, než jakou má zlato, perly a drahá roucha. Zatímco vnější ozdoby okrašlují jen smrtelné tělo, klenot pokory zdobí duši a smrtelného člověka spojuje s věčným Bohem. Tato ozdoba se Bohu líbí. Ten, který ozdobil nebesa zářícími hvězdami, skrze svého Ducha zaslíbil, že ozdobí „*pokorné spasením*“ (Ž 149,4). Nebeští andělé pokládají za nejlépe ozdobené ty, kteří si oblékli Pána Ježíše Krista. Spojuje je s Ním tichý a pokorný duch. *SL 16.2*

Křesťanovi kynou vysoké cíle a on smí dosahovat cíle stále vyšší. Jan měl vznešenou představu o křesťanových přednostech. Napsal: „*Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.*“ (1 J 3,1) Není možné, aby lidstvo dosáhlo vyšší důstojnost, než o jaké je zde řeč. Člověk má přednost stát se dědicem Božím a spoludědicem Kristovým. Těm, kteří jsou takto poctěni, je nabídnuto nevyzpytatelné Kristovo bohatství, které má tisíckrát větší cenu, než všechna bohatství tohoto světa. Zásluhy Ježíše Krista povznášejí smrtelného člověka do společenství s Bohem a Jeho drahým Synem. *SL 16.3*

2. Danielovy zásady střidmosti

Prorok Daniel byl muž, který se vyznamenal výbornou povahou. Je zářícím příkladem toho, jací lidé mohou být, jestliže se utíkají o moudrost k Bohu. Ku povzbuzení všech, kteří by jednou měli být povoláni, aby okoušeli podobná pokušení, zanechal tento svatý muž Boží krátkou zprávu o své životní zkušenosti. *SL 18.1*

Když byli synové Izraelští se svým králem, knížaty a kněžími odvedeni do Babylonského zajetí, čtyři z nich byli vyhlédnuti pro službu na dvoře babylonského krále. Jedním z nich byl Daniel, který záhy ve svém životě projevoval obdivuhodnou schopnost, která se v pozdějších letech ještě rozvinula. Tito mládenci měli knížecí původ. Čteme o nich, že to byli mládenci, „*na nichž nebylo žádné poskvrny, krásného obličeje, vtipní ke vši moudrosti, a schopní k umění i k nabývání jeho a v kterých byla síla, aby stávali na paláci královském...*“ (Da 1,4). Když Nabuchodonozor poznal neobyčejné schopnosti těchto mladých zajatců, nechal je vycvičit, aby mohli zastávat důležitá místa v jeho vládě. Pokud měli splňovat úlohu dvořanů podle orientálních zvyklostí, museli se naučit kaldejský jazyk a podrobit se důkladnému vzdělání jak po stránce tělesné tak i rozumové. *SL 18.2*

Mládenci účastníci se toho výcviku, měli nejen volný přístup do královského paláce, ale bylo také určeno, aby jedli pokrmy a pili nápoje, které přicházely na královský stůl. Král se tak domníval, že jim prokáže nejen velikou čest, ale také dá nejlepší příležitost k rozvinutí tělesných i duševních sil. *SL 19.1*

Ve zkoušce

Mezi královskými pokrmy bylo také vepřové maso i jiné, které se podle Mojžíšova zákona pokládalo za nečisté a které bylo Hebrejům výslovně zakázáno jíst. Tím se Daniel dostal do těžké zkoušky. Má se nyní přidržet učení svých otců o pokrmech a nápojích, urazit tím krále a pravděpodobně ztratit nejen postavení, ale i život, a nebo nemá dbát na Boží příkaz, upřednostnit královu přízeň a tím získat jedinečnou přednost vzdělání s nejslibnějšími světskými vyhlídkami? *SL 19.2*

Daniel dlouho neváhal. Rozhodl se pro neochvějnou čestnost, ať se stane cokoli. Předsevzal si neposkvrňovat se a své svědomí, ať se stane cokoli. „*...uložil v srdci svém, aby se neposkvrňoval pokrmem ze stolu královského a vínem, které král pil.*“ (Da 1,8) *SL 19.3*

Žádná omezenost ani fanatizmus

Mnohým křesťanům připadá Daniel příliš zvláštní a rádi by jej označili za úzkoprsého fanatika. Otázku jídla a pití pokládají za příliš malichernou, než aby mohla vyžadovat tak zásadní stanovisko, nebo dokonce nejvyšší oběť. Ti, kteří takto uvažují, musí v den soudu dospět k poznání, že se tím odvrátili od výslovných Božích požadavků a své vlastní mínění učinili měřítkem jednání. Potom poznají, že na mnohé, pro ně zdánlivě bezvýznamné, hledí Bůh jinak. Na Jeho požadavky musíme dbát bez výhrad. Ti, kdo uznávají a poslouchají jedno přikázání, protože jim vyhovuje a zavrhnou druhé, protože jeho zachovávání vyžaduje určitou oběť, snižují měřítko spravedlnosti a svým příkladem svádějí jiné k tomu, aby zlehčovali svatý Boží zákon. V každém rozhodování má být směrodatné: „*Tak praví Pán.*“ *SL 19.4*

Bezvadná povaha

Daniel byl vystavený nejtvrdším pokušením s jakým se může setkat dnešní mládež, a přece zůstal věrný náboženské výchově z dětství. Byl vystaven vlivům, které chtějí svést lidi váhající mezi zásadou a náklonností. Slovo Boží však představuje jeho bezvadnou povahu. Nikde však nečteme, že by se Daniel spoléhal na vlastní mravní sílu. Proto také modlitba byla pro něho bezpodmínečně nutnou potřebou. V Bohu hledal svou sílu a v každém životním rozhodování se nechal vést bázní Boží. *SL 20.1*

Daniel měl dar pravé pokory, ale zároveň byl také věrný, rozhodný a šlechetný. Snažil se s každým žít v pokoji, ale kdekoliv bylo zapotřebí, dokázal neochvějnou zásadnost, jako vznešený cedr. Ve všem co se nepříčilo jeho věrnosti k Bohu, choval se ke svým představeným uctivě a poslušně, ale Boží požadavky vnímal tak citlivě, že nároky pozemských vládců byly pro něho druhořadé. Ničím se nedal svést k tomu, aby se uchýlil od svých povinností. SL 20.2

Danielova povaha je skvělým příkladem toho, co může Boží milost udělat z lidí, kteří jsou od přirozenosti padlí a zkažení hříchem. Záznam o jeho šlechetném a sebezapíravém životě je povzbuzením pro naši lidskou přirozenost. Z něho můžeme čerpat sílu, abychom statečně odolávali pokušení a s pokorou se neochvějně usilovali o spravedlnost i v nejtěžší zkoušce. SL 21.1

Boží souhlas je dražší, než život

Daniel mohl snadno nalézt výmluvu, aby se uchýlil od svého zvyku přísné střidmosti, ale Boží vůle mu byla dražší, než přízeň nejmocnějšího vládce světa, ba dražší než vlastní život. Sotva se mu podařilo svým zdvořilým chováním získat si přízeň úředníka pověřeného dohledem nad židovskými mládenci, požádal Daniel o to, aby se svými přáteli nemusel jíst pokrmy a nápoje z královského stolu. Správce však se obával, že vyhověním jeho požadavku může vzbudit královu nelibost a ohrozit tak vlastní život. Obával se totiž podobně jako mnozí dnešní lidé, že zdánlivě lehčí strava může jeho svěřencům chorobně změnit vzhled a podlomit jejich tělesnou zdatnost, zatímco vydatný pokrm z královského stolu jim přidá na zdraví a kráse, čímž se podpoří jejich tělesná i duševní aktivita. SL 21.2

Daniel tedy prosil, aby v této věci rozhodla desetidenní zkouška. Po tu dobu měli Hebrejští mládenci jíst prostou stravu, zatímco jejich společníci budou jíst pochoutky z královského stolu. Jeho prosbě bylo nakonec vyhověno a Daniel si byl jist, že zvítězil. Ačkoliv byl ještě mladý, chápal škodlivé účinky vína a požitkářského života na tělesné i duchovní zdraví. SL 22.1

Bůh obhazuje svého služebníka

Po uplynutí deseti dnů se ukázalo, že výsledek byl právě opačný, než jaký vrchní správce očekával. Střidmě žijící mládenci výrazně předstihli své požívačné společníky nejen skvělým vzhledem, ale i tělesnou aktivitou a rozumovými schopnostmi. Úspěch této zkoušky zabezpečil Danielovi a jeho společníkům jednoduchou stravu po celou dobu jejich vzdělávání pro státní službu. SL 22.2

Pán si vysoce vážil neochvějného sebezapření Hebrejských mládců a provázel je svým požehnáním. Obdařil je *„povědomostí a rozumností ve všelikém literním umění a moudrosti; nadto Danielovi dal, aby rozuměl všelikému vidění a snům“* (Da 1,17). Když po tříletém vzdělávání zkoušel král jejich schopnosti a vědomosti, nebyl *„nalezen mezi všemi těmi, jako Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. I stávali před králem. A ve všelikém slovu moudrosti a rozumnosti, na které se jich doptával král, nalezl je desetkrát zběhlejší nade všechny mudrce a hvězdáře, kteříž byli ve všem království jeho“* (Da 1,19.20). SL 22.3

Sebeovládání je podmínkou posvěcení

Danielův život je požehnaným příkladem posvěcené povahy. Je naučením pro všechny, zvláště pak pro mládež. Přísná poslušnost vůči Božím požadavkům je blahodárná pro zdraví těla i duše. Jakmile má člověk dosáhnout vrcholnou úroveň mravního a rozumového rozvoje, nezbytně musí hledat moudrost a sílu u Boha a přísně dodržovat střidmost ve všech životních návycích. Ze zkušeností Daniele a jeho společníků máme příklad toho, jak zásada může zvítězit nad pokušením povolovat chuti. Poznáváme, že náboženské zásady mohou mladým lidem dopomoci k vítězství nad žádostmi těla a trvale je utvrdit ve věrnosti vůči Božím požadavkům, i když za cenu velké oběti. SL 23.1

Co by se stalo, kdyby Daniel a jeho přátelé souhlasili s návrhem pohanských úředníků, povolili tlaku okolností a jedli a pili podle babylonských zvyků? Jediné uchýlení se od zásad, mohlo otupit smysl pro spravedlnost a oslabit nenávist vůči zlu. Povolnost chuti by byla na úkor tělesné

zdatnosti, rozumové svěžesti a duchovní odolnosti. Jeden nesprávný krok by pravděpodobně vedl k dalším a při přerušeném spojení s Bohem by byli strženi proudem pokušení. *SL 23.2*

Pán praví: „*Ty, kdo mě ctí, poctím.*“ (1 S 2,30) Daniel se s neochvějnou důvěrou utíkal k Bohu a byl obdařen prorockým Duchem. Zatímco jej o povinnostech dvorního života vyučovali lidé, Bůh jej zasvěcoval do tajemství budoucích staletí, učil jej v obrazech a podobenstvích podivuhodné věci, které se měly stát v posledních dnech. *SL 24.1*

3. Ovládání chutí a vášní

Apoštol Petr dal radu věřícím: „*Prosím vás, abyste jakožto příchozí a hosté zdržovali se od tělesných žádostí, které bojují proti duši.*“ (1 Pt 2,11) Mnozí lidé pokládají tento verš jako varování před žádostivostí, ale jeho význam je hlubší. Vyjadřuje zákaz jakéhokoliv škodlivého ukájení chuti a vášní. Nikdo z věřících by neměl hazardovat s tělesným zdravím v domněnání, že nestřídmost není hřích a neovlivňuje duchovní život. Tělesný a morální život spolu úzce souvisejí. Každý návyk, který neslouží zdraví, otupuje vyšší a ušlechtilější schopnosti. Nesprávné zvyky v jídle a pití vedou k chybným úsudkům a činům. Povolování chuti posiluje nízké vášně a pomáhá jim vítězit nad duševními a duchovními schopnostmi. *SL 25.1*

Nikdo se nemůže těšit z požehnání pravého posvěcení, pokud ještě myslí na sobecké žádosti a je nestřídmý v jídle. Mnohé trápí nemoci pocházející z nesprávných návyků v jídle a pití, které odporují zákonům života a zdraví. Povolováním zvrácené chuti oslabují svoje zažívací orgány. Schopnost lidského organismu odolávat zneužívání těla je sice obdivuhodná, ale trvale škodlivý návyk nestřídmosti v jídle a pití ochromuje celkovou činnost těla. Povolováním zvrácené chuti a vášním mnozí křesťané ochromují tělesnou přirozenost v jejím úsilí a podlamují tělesnou, duševní a mravní sílu. Tito slabší by měli uvažovat, čím mohli být, kdyby žili střídmě, neškodili vlastnímu zdraví, ale vynaložili úsilí na jeho rozvoj. *SL 25.2*

Nejde o nějaký nedostižný cíl

Když Pavel psal: „*Sám pak Bůh pokoje nechť vás cele posvěť...*“ (1 Te 5,23) nenapomínal své bratry, aby usilovali o cíl, který nejde dosáhnout, neprosil, aby dostali požehnání, které by jim Bůh nebyl ochotný dát. Věděl, že všichni, kteří chtějí být připraveni na setkání s Kristem v pokoji, musí mít čistou a svatou povahu. „*A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrženlivý. Oni zajisté proto, aby porušitelnou korunu vzali, ale my neporušitelnou. Protož já tak běžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítr rozrážeje. Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.*“ (1 K 9,25-27) „*Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého, kterýž jest ve vás? Kteréhož máte od Boha a nejste sami svoji. Nebo koupeni jste za mzdu. Oslavujte tedy Boha tělem svým i duchem svým, kteréžto věci Boží jsou.*“ (1 K 6,19-20) *SL 26.1*

Neposkvrněná oběť

Apoštol opětovně píše věřícím: „*Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v oběť životu, svatou, Bohu libou, rozumnou službu svou.*“ (Ř 12,1) Podle zvláštních naučení neměli Izraelci obětovat Bohu žádné zvíře nemocné, nebo s nějakou vadou. K tomu účelu měla být vybrána jenom ta nejzdravější zvířata. Skrze proroka Malachiáše Pán přísně káral svůj lid, protože si nevšimli tohoto nařízení: *SL 27.1*

„*Syn ctí otce a služebník pána svého. Protož jestliže já jsem Otec, kde jest čest má? Jestliže jsem Pán, kde jest bázeň má? Vám to mluví Hospodin zástupů, ó kněží, kteříž sobě zlehčujete jméno mé. A však říkáte: V čem zlehčujeme jméno tvé? Kteríž přinášejíce na oltář můj oběť poskvrněnou, říkáte: Čím jsme tě poskvrnili? Tím, když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání jest. Nebo když přivodíte slepé k obětování, což to není nic zlého? A když přivodíte chromé, aneb nemocné, což to není nic zlého? Daruj je medle knížeti svému, zalíbíš-li se mu tím, aneb přijme-li tvář tvou? praví Hospodin zástupů... Nebo přinášíte to, což jest vydřeno a chromé i nemocné, přinášejíce dar. Toliž nám přijímati z ruky vaší? praví Hospodin.*“ (Mal 1,6-13) *SL 27.2*

Ačkoliv tato slova patřila starému Izraeli, obsahují také naučení pro dnešní lid Boží. Když apoštol vyzývá své bratry, aby vydávali svá těla „*jako oběť živou, svatou, Bohu libou*“, objasňuje jim zásady pravého posvěcení. To není jen nějaká teorie, citové pohnutí, či zvláštní slovní obrat, ale živá, v každodenním životě působící zásada. Požaduje od nás, abychom se snažili svým jídlem, pitím a oblékáním upevnit si tělesné, duševní i mravní zdraví, abychom mohli představit svá těla ne jako oběť nesprávnými zvyky narušenou, ale jako „*oběť živou, svatou, Bohu libou*“. *SL 27.3*

Dráždidla a narkotika

Petrovo napomenutí, abychom se zdržovali tělesných žádostí, je také velice přímou a důraznou výstrahou před používáním takových dráždidel a narkotik, jako je čaj, káva, tabák, alkohol, morfi-um atd. Touha po požívání těchto věcí, může být právem počítána mezi žádosti, které zhoubně působí na tělo i duši. Čím déle je vyhověno těmto škodlivým návykům, tím pevněji drží svou oběť v otroctví vášni a tím jistěji vedou k úpadku duchovního života. *SL 28.1*

Biblická učení mohou jenom málo působit na ty, jejichž jemné vnímání je otupeno tímto požitkářstvím. Tisíce lidí spíše obětují nejen zdraví a život, ale i naději na dosažení věčného života, než aby se odvážili bojovat proti vlastním zvráceným choutkám. Jedna žena, která si dlouhé roky zakládala na svém domnělém posvěceném životě, tvrdila, že kdyby měla volit mezi nebem a svojí fajfkou, řekla by: „Zříkám se nebe, protože se nemohu rozloučit se svou fajfkou.“ Tuto modlu měla v srdci a Ježíši zůstalo jen podřadné místo; a přece tato žena tvrdila, že cele náleží Pánu! *SL 28.2*

Žádosti, které bojují proti duši

Opravdu posvěcení lidé, ať jsou kdekoliv, budou usilovat o pozvednutí mravní úrovně zachováváním správných tělesných zvyklostí, a jako Daniel budou jiným příkladem ve střídmosti a sebezapření. Každá zvrácená chuť, nebude-li potlačována, stane se žádostí, bojující proti duši. Všechno, co je v rozporu s přírodními zákony, vede k onemocnění člověka. Hříšné uspokojování chutí zeslabuje žaludek, vede ke tvrdnutí jater, zatemňuje mozek, kazí náladu a silně působí na duchovní schopnosti člověka. Takto oslabené síly těla i ducha, jsou nabízeny Bohu, který nepřijímal žádnou poskvřenou oběť. Naší povinností je, abychom své záliby i způsob života uvedli do souladu s přírodními zákony. Ale kdo by obstál z těch, kteří přinášejí svá těla na Kristův oltář, kdyby byly tyto oběti podrobeny téže přísné prohlídce, jako kdysi oběti Izraelitů? *SL 29.1*

Jak pečlivě by měli křesťané ovládat své návyky v zájmu co nejúčinnějšího uplatnění se v Kristově službě! Chceme-li být tělem, duší i duchem posvěcení, musíme žít v souladu s Božími zákony. Srdce nemůže být zasvěcené Bohu, pokud člověk povoluje choutkám a vášním na úkor zdraví a života. Trest nemine ty, kteří přestupují zdravotní zákony. Schopnosti těchto lidí jsou natolik oslabené, že nemohou náležitě plnit povinnosti vůči svým bližním a už vůbec ne vůči Bohu. *SL 29.2*

Když skotské duchovenstvo požádalo anglického premiéra lorda Palmerstona, aby určil den modlitby a půstu na odvrácení cholery, odpověděl v podstatě toto: „Vyčistěte a vydezinfikujte ulice a domy, dodržujte čistotu, dohlídněte na zdraví chudobných a postarejte se o to, aby měli dostatek dobrého jídla a ošacení, všeobecně uplatňujte zdravotní zásady a nebudete se muset postit a modlit. Bůh by také ani vaše modlitby nevyslyšel, pokud byste zanedbávali tyto Jeho preventivní opatření.“

SL 30.1

Pavel praví: „*Očisťujme se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení v bázni Boží.*“ (2 K 7,1) K našemu povzbuzení ukazuje na svobodu, jaké se těší ti, kteří jsou opravdově posvěcení, když píše: „*Protož není již žádného odsouzení těm, kteří jsou v Kristu Ježíši, nechodící podle těla, ale podle Ducha.*“ (Ř 8,1) Galatské zase napomínal: „*Duchem chodte a žádosti těla nevykonáte.*“ (Ga 5,16) Potom uvádí některé žádosti těla, jako: „*Modloslužba... opilství, hodování a těm podobné věci.*“ (Ga 5,20-21) Když potom naproti tomu uvedl ovoce Ducha, mezi nimi také střídmost, dodává k tomu: „*Nebo kteříž jsou Kristovi, ti své tělo ukřižovali s vášněmi a s žádostmi.*“ (Ga 5,24) *SL*

30.2

Tabák

Apoštol Jakub mluví, že moudrost shůry je: „*...nejprve zajisté jest čistotná.*“ (Jk 3,17) Kdyby viděl své bratry kouřit, nekáral by tento zlozvyk jako: „*...zemský, tělesný, ďábelský?*“ (Jk 3,15) Ale jak často v tomto křesťanstvím osvíceném století jsou rty, které vyznávají drahé jméno Kristovo, poskvřeny tabákem a odporným pachem. Člověk, který má zálibu v takové nečistotě, musí být též poskvřený. Poznala jsem lidi, kteří otročili tabáku, znečišťovali všechno kolem sebe a přesto byli přesvědčení že jsou úplně posvěcení. Pomyslela jsem si, jak by to asi vypadalo v nebi, kdyby tam byli kuřáci? Slovo Boží jasně mluví: „*Nevejde tam nic poskvřujícího.*“ (Zj 21,27) Jak se tedy někdo může oddávat myšlence, že tam vejde, když hoví tomuto ošklivému zvyku? *SL 30.3*

Mnozí, kteří se pokládají za zbožné, přinášejí svá těla jako oběť na oltář satanovi a místo libě vonného kadidla, nechávají stoupat dým tabáku, aby uctili jeho satanské veličenstvo. Připadá vám tento výrok příliš tvrdý? Jistě, ale oběť se přináší určitému božstvu. Bůh však je čistý a svatý, proto nemůže přijmout nic, čím by byl poskvrněn. Takovou nákladnou a nesvatou oběť musí odmítnout. Tím přicházíme k úsudku, že jenom satan to může být, který si činí nárok na takovou poctu. *SL 31.1*

Ježíš zemřel, aby člověka vysvobodil ze satanovy moci. Přišel nás vysvobodit krví své smířčí oběti. Člověk, který se stal vlastnictvím Ježíše Krista, a jehož tělo je chrámem Ducha svatého, nebude otrokem škodlivého návyku kouření. Jeho schopnosti patří Kristu, který jej vykoupil svou drahou krví. Jeho pozemský majetek rovněž náleží Pánu. Mohl by tedy být bez viny, kdyby to, co mu Pán svěřil, denně by vynakládal na ukojení touhy, kterou nelze nijak odůvodnit? *SL 31.2*

Na ukojení tohoto požitku lidé každoročně utrácují velké sumy peněz, zatímco jiní hynou, protože se jim nedostává Slova života. Mnozí vyznavači Kristovi olupují Boha o desátky a dary, a v podobě zápalné oběti tabáku utrácují víc, než jsou ochotni obětovat na odstranění bída a na podporu Božího díla. Lidé opravdu posvěcení, přemůžou každou škodlivou zálibu a tak se pro pokladnici Páně ušetří to, co by se zbytečně promarnilo. Budou-li křesťané vynikat v sebezapírání, sebeobětování a střídmosti, mohou také být světlem světa. *SL 32.1*

Čaj a káva

Právě tak jako tabák, i čaj a káva zhoubně působí na lidský organismus. Ruský čaj omamuje. Jeho účinek je sice slabší, ale v podstatě tentýž, jako alkoholické nápoje. Zrnková káva, která zdánlivě povzbuzuje, ve skutečnosti poškozuje a otupuje rozumové schopnosti. V konečném důsledku škodí podobně jako tabák. Důvody proti kouření jsou podobné jako důvody proti užívání ruského čaje a zrnkové kávy. *SL 32.2*

Když jsou lidé, kteří požívají ruský čaj, zrnkovou kávu, tabák, opium, nebo lihové nápoje nuceni zřít se svých navyknutých požitků, zjišťují, že se nedokážou bezvýhradně a nadšeně odevzdat Boží službě. Zdá se, že Boží milost nemá moc, aby jejich modlitby a svědectví oživila a zduchovnila. Takoví vyznavači křesťanství by se měli zamyslet nad zdrojem své radosti. Přichází shůry, anebo je zdola? *SL 32.3*

Každému, kdo používá tyto dráždidla, se bez jeho zamilovaných choutek zdá všechno všední a bez chuti. Tyto dráždivé látky však otupují přirozenou tělesnou a duševní citlivost, a člověk je méně vnímavý pro působení Ducha svatého. Chybí-li mu dráždidlo na které si zvykl, pocítuje silný hlad těla i duše, ne však po spravedlnosti, ani po Boží přítomnosti, nýbrž po svém oblíbeném požitku. Tím, že mnozí vyznavači křesťanství povolují škodlivým žádostem, denně ochromují své schopnosti a znemožňují oslavování Boha. *SL 32.4*

4. Ohnivá pec

V tomtéž roce, kdy Daniel a jeho tři přátelé vstoupili do služby Babylonského krále, se odehrály události, které tvrdě vyzkoušely čestnost mladých Hebrejů a modloslužebnému národu dosvědčili moc a věrnost izraelského Boha. *SL 34.1*

Když král Nabuchodonozor v úzkostlivých obavách přemýšlel o budoucnosti, měl jedné noci zvláštní sen, „*a děsil se duch jeho, až se tudy i ze sna svého protrhl*“ (Da 2,1). Ačkoli toto noční vidění na jeho mysl hluboce zapůsobilo, na podrobnosti snu si nemohl vzpomenout. Proto si dal zavolat své vykladače snů a kouzelníky a nabídl jim bohatství i slávu, jen aby mu oznámili sen a jeho výklad. Oni však odpověděli: „*Pověz sen služebníkům svým a oznámíme výklad.*“ (Da 2,4) *SL 34.2*

Král byl přesvědčený, že pokud opravdu dovedou vykládat sny, mohou mu povědět i to, co se mu zdálo. Pán Bůh dal tento sen Nabuchodonozorovi ve své prozívatelnosti tak, aby mu z něj v jeho mysli zůstal jen děsivý dojem a projevila se troufalost babylonských mudrců. Vládce se velice rozhněval a hrozil, že všechny dá usmrtit, jestliže mu do určité doby sen neoznámí. S falešnými proroky měl zahynout i Daniel a jeho společníci. Daniel se však rozhodl jít ke králi s prosbou, aby mu poskytl čas na oznámení a výklad snu. *SL 34.3*

Vladař vyhověl jeho prosbě a Daniel zavolal své tři přátele, aby společně s nimi tuto věc předložili Pánu s prosbou o moudrost ze zdroje světla a poznání. Ačkoliv byli na královském dvoře ve stálém pokušení, nezapomněli, že za všechno jsou odpovědni Bohu. Byli pevně přesvědčeni, že je tam postavila prozívatelnost Boží a že Jeho dílo dokonají, budou-li žít podle pravdy a svědomitě si plnit své povinnosti. Důvěřovali Bohu. Vždy se jim osvědčil jako jistá pomoc, kdykoliv k Němu volali v těžkostech a nebezpečnostech. *SL 35.1*

Odhalené tajemství

Ani tentokrát nevolali služebníci Boží ke svému Bohu nadarmo. Protože jej ctili, On je pocítil nyní, ve chvíli nesnáží. Danielovi zjevil své tajemství a on hned spěchal, aby požádal o rozmluvu s králem. *SL 35.2*

Židovský zajatec stojí před vládcem nejmocnější říše pod nebem. Král, ačkoliv obklopen veškerým svým bohatstvím a slávou, je krajně stísněný. Naproti tomu mladý zajatec je klidný a šťastný ve svém Bohu. Nyní přišla pro Daniele chvíle, aby ukázal svou výjimečnost a neobvyklou moudrost. Nyní, anebo nikdy! Jemu však šlo především o to, aby všechnu poctu odvrátil od sebe a Boha oslavil jako zdroj moudrosti: *SL 35.3*

„*Té věci tajné, na niž se král doptává, nikoli nemohou mudrci, hvězdáři, věštcí a hadači králi oznámiti. Ale však jest Bůh na nebi, kterýž zjevuje tajné věci a On ukázal králi Nabuchodonozorovi to, co se dítí bude v potomních dnech.*“ (Da 2,27-28) Král pozorně poslouchá a s velkou vážností sleduje, jak se mu v paměti vynořuje každá podrobnost. Po srozumitelném výkladu poznává, že zde má co činit s Božím zjevením. *SL 36.1*

Slavné pravdy toho nočního vidění tak hluboce ovlivnily vládcovu mysl, že v pokoře a v bázni padl na zem, klaněl se a řekl: „*V pravdě že Bůh váš jest Bůh bohů a Pán králů, kterýž zjevuje skryté věci, poněvadž jsi mohl vyjevití tajnou věc tuto.*“ (Da 2,47) *SL 36.2*

Zlatá socha

Nebeské světlo zasáhlo krále Nabuchodonozora a na krátkou dobu se jej zmocnila Boží bázeň. Ale stačilo několik málo let blahobytu, aby jeho srdce ovládla pýcha a on zapomněl na to, že uznal živého Boha. S větším fanatismem a horlivostí než dříve, se vrátil k modloslužbě. *SL 36.3*

Z válečných kořistí nechal zhotovit zlatou sochu, která měla představovat to, co viděl ve snu a postavil ji na rovině Dura. Potom pod trestem smrti přikázal všem knížatům i lidu, aby se jí klaněli. Socha byla asi 30 metrů vysoká a 3 metry široká a v očích modlářského lidu to bylo mocně působící a velkolepé dílo. Zvláštním výnosem byli vyzváni všichni úředníci říše, aby se dostavili k posvěcení

sochy a bylo jim přikázáno, aby jakmile zazní hudební nástroje, sklonili se a vzdali jí úctu. Kdo neuposlechne, bude okamžitě uvržen do ohnivé pece. *SL 36.4*

Stanovený den přišel. Ohromné množství lidu se shromáždilo a slavnost začala. Králi byla donesena zpráva, že tři židovští mládenci, které ustanovil nad babylonskou provincií se odmítli poklonit soše. Byli to tři Danielovi přátelé, jimž dal král nová jména: Sidrach, Mizach a Abdenágo. Rozhněvaný vládce si je dal zavolat, poukázal na rozpálenou pec a dal jim na srozuměnou, jaký trest je očekává, když mu odeprou poslušnost. *SL 37.1*

Král však marně hrozil. Tyto šlechtivé muže nemohl přimět k tomu, aby upustili od své věrnosti k svrchovanému Vládcí národů. Z dějin svých otců věděli, že neposlušnost vůči Bohu je zneuctění, po kterém přichází neštěstí a záhuba a že bázeň Hospodinova je nejen počátek moudrosti, nýbrž základem všeho opravdového blahobytu. Mládenci s klidem pohlíželi na rozpálenou pec a na modlářský zástup. Důvěřovali Bohu a věděli, že je ani nyní neopustí. Uctivě, ale rozhodně odpověděli: „*Známo buď tobě, ó králi, že bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klaněti se nebudeme.*“ (Da 3,18) *SL 37.2*

Pyšného vládce v kruhu jeho hodnostářů, úředníků a velitelů slavné armády, která dobývala národy jednohlasně oslavují všichni jako panovníka obdařeného božským rozumem a mocí. V tomto mohutném zástupu však stojí tři mladí židé neochvějně rozhodnutí neuposlechnout králův příkaz. Respektovali babylonské zákony, dokud nebyly v rozporu s požadavky Božími, ale ani o vlas se nechtěli uchýlit od svých povinností vůči jejich Stvořiteli. *SL 37.3*

Králův hněv neznal mezí. Pokládal to za troufalou urážku, kterou jeho pýcha nedokázala snést, že na vrcholu své moci a slávy by měl být potupen dokonce zástupci porobeného a podmaněného národa. Nechal pec rozpálit sedmkrát více, než obvykle a židovské zajatce tam nechal vhodit. Žár byl tak veliký, že se smrtelně popálili ti, kteří do ní vhazovali svázané oběti. *SL 38.1*

V přítomnosti Věčného

Najednou králova tvář hrůzou zbledla a strnulým zrakem hleděl do plamenů. Potom se obrátil na své dvořany s otázkou: „*Zdaliž jsme neuvrhli tři muže doprostřed pece svázaných?*“ (Da 3,24) Odpověď zněla: „*Pravda jest, králi. On pak odpovídaje, řekl: Aj, vidím čtyři muže rozvázané, procházející se uprostřed ohně a není žádného porušení při nich, a čtvrtý na pohledění podobný jest synu Božímu.*“ (Da 3,25) *SL 38.2*

Když se Kristus zjevuje lidem, oslovuje je neviditelná moc. Uvědomují si, že jsou v přítomnosti Věčného. Před Jeho majestátem se chvějí králové a knížata; uznávají, že živý Bůh převyšuje každou pozemskou moc. *SL 38.3*

S pocitem výčitky a zahanbení král zvolal: „*Služebníci Boha nejvyššího vyjděte a pojd'te sem.*“ (Da 3,26) Oni uposlechli a tomu ohromnému zástupu se ukázali nepopálení a z jejich oděvu nebylo cítit ani náznak kouře. Tento zázrak způsobil výraznou změnu v myšlení lidí. Veliká zlatá socha, postavená s takovou okázalostí, byla zapomenuta. Král vydal výnos, aby se nikdo nerouhal Bohu těchto mužů, jestliže nechce přijít o život: „*...protože není Boha jiného, který by mohl vytrhovati, jako tento.*“ (Da 3,29) *SL 39.1*

Neochvějná čestnost a posvěcený život

Tito tři hebrejští mládenci byli lidé opravdu obrácení. Pravá křesťanská zásadnost nebude ulekaně zvažovat možné následky, když bude poslouchat Boha. Netáže se: Co si o mně lidé pomyslí? Nebo: Co se mnou bude; neutrpím ztrátu, když to učiním? Pravé dítky Boží upřímně zkoumají, čím by Pána podle Jeho vůle nejlépe oslavili. Bůh se postaral o to, aby srdce a život všech Jeho následovníků ovládala Jeho milost a aby byli na světě hořícím a zářícím světlem. *SL 39.2*

Tito věrní Židé měli veliké nadání, kromě toho se jim dostalo nejvyššího rozumového vzdělání a zastávali čestná postavení. Ale to všechno je nepřímělo k tomu, aby zapomněli na Boha. Všechny své schopnosti podřizovali posvěcujícímu vlivu Boží milosti. Svou neochvějnou poctivostí projevili ctnosti Toho, který je povolal ze tmy do svého předivného světla. Jejich obdivuhodným zachráněním se před velikým zástupem lidí projevila Boží moc a Jeho majestát. V rozpálené peci se k nim

přidal sám Boží Syn a slávou své přítomnosti přivedl pyšného babylonského krále k přesvědčení, že to nemůže být nikdo jiný. Z Daniele a jeho společníků zářilo nebeské světlo, takže i ostatní lidé poznali, že jen víra zušlechťuje jejich život a zkrášluje jejich povahu. Zachráněním svých věrných služebníků dal Pán také najevo, že utlačovaných se vždycky zastane a poníží všechny pozemské moci, které by chtěly snižovat autoritu nebeského Boha. *SL 39.3*

Poučení nesmělým

Zkušenost těchto tří mužů je také důležitým poučením pro plaché, váhavé a malomyslné v Božím díle! Jakým povzbuzením je to pro ty, kteří ani hrozbami, ani nebezpečím se nedají zdržet od plnění svých povinností! Tyto věrné, neochvějné povahy jsou příkladem posvěcení, i když netouží po zvláštním uznání. Kolik dobrého vykonali takoví zbožní, třebaže téměř neznámí křesťané, není možno docenit, dokud nezasedne soud a nebudou otevřeny knihy, které objasní celoživotní záznam.

SL 40.1

Kristus ztotožňuje své zájmy s touto skupinou; nestydí se nazývat je bratřími. A přece tam, kde dnes žije jen jeden, měly by být stovky podobně úzce spojených s Bohem a řídících se Jeho vůlí. Měli by být jasným a zářícím světlem, lidmi plně posvěcenými tělem, duší i duchem. *SL 40.2*

Boj mezi dětmi světla a dětmi temnoty pokračuje. Všichni, kdo vyznávají jméno Kristovo, měli by se probrat ze smrtelného spánku, který ochromuje jejich síly a vzchopit se k plnění jim svěřených povinností. Kdo si takto počíná, smí očekávat, že se v něm projeví Boží moc. V jeho slovech i skutcích se projeví Syn Boží, Spasitel světa a oslaví se Boží jméno. *SL 41.1*

Jako za dnů Sidracha, Mizacha a Abdenága, tak i v posledním období historie země zasáhne Hospodin mocně ve prospěch těch, kdož budou pevně stát za právem. Ten, jenž se procházel s hebrejskými mládenci v rozpálené peci, bude se svými následovníky, ať jsou kdekoli. Jeho stálá přítomnost je bude utěšovat a posilovat. V dobách tísně – a bude to tíseň taková, jaká nebyla za celou dobu existence národa – budou vyvolení Boží stát neotřesení. Satan se všemi svými služebníky nebude moci zahubit ani nejslabšího ze svatých Božích. Andělé vynikající silou je budou ochraňovat a Hospodin se sám projeví jako „Bůh bohů“, jenž může spasit všechny ty, kdož v Něho věří. – PK 513 *SL 41.2*

5. Daniel v jámě lvové

Když se Darius zmocnil babylonského království, okamžitě začal reorganizovat vládu. „*Libilo se pak Dariovi, aby ustanovil nad královstvím úředníků sto a dvaceti, kteří by byli po všem království. Nad těmi pak hejtmany tři, z nichž byl Daniel přední... Tedy Daniel převyšoval ty hejtmany a úředníky, protože duch znamenitější v něm byl. Pročež král myslil ustanovit jej nade vším královstvím.*“ (Da 6,1-3) Pocta prokázaná Danielovi, podnítila žárlivost předních mužů království. Představení a knížata chtěli najít něco, aby ho mohli obžalovat. „*...avšak žádné příčiny ani vady nemohli najít; nebo věrný byl, aniž jaký omyl, neb vada nalézala se při něm.*“ (Da 6,4) SL 42.1

Kolik ponaučení je zde obsaženo pro všechny křesťany bez rozdílu! Žárlivé a nenávistí zaostřené pohledy dennodenně sledovaly Daniele a přece v jeho životě nenašli ani jediné špatné slovo, nebo čin. Přestože jednal nesrovnatelně lépe, to je, žil věrným a posvěceným životem, netvrdil, že je posvěcený. SL 42.2

Nenávist nepřátel rostla tím více, čím zřejmější bylo bezvadné Danielovo chování. Žárlili, že v jeho mravní povaze, ani v plnění jeho povinností nemohli proti němu nic najít. „*Protož muži ti řekli: Nenajdeme proti Danielovi tomuto žádné příčiny, jediné leč bychom našli něco proti němu ze strany Zákona Boha jeho.*“ (Da 6,5) Tříkrát denně se Daniel modlíval k Bohu a to byla jediná záležitost, aby jej mohli obvinít. SL 43.1

K odstranění Daniele byl zosnovaný určitý plán. Jeho nepřátelé se sešli v paláci a žádali krále, aby vydal nařízení, podle kterého třicet dnů nesmí nikdo z jeho říše přednášet své prosby žádnému Bohu, ani člověku. Žádat o něco bylo možné jen krále Daria. Každý přestupník bude za trest uvržen do jámy mezi lvy. Král nic nevěděl o nenávisti těchto mužů vůči Danielovi, a netušil, že tento výnos má ublížit právě jemu. Lichotivými slovy probouzeli ve vládcovi domněnku, že vydání tohoto výnosu má pro jeho poctu velký význam. S uspokojením a ďábelským úsměškem na tvářích opustili královský palác, potěšeni, že se jim podařilo položit léčku Božímu služebníkov. SL 43.2

Příklad odvahy a věrnosti

Rozkaz královský vyšel. Daniel v tom poznal vražedný úmysl jeho nepřátel. A přece ani v tom nejmenším nezměnil své jednání. Klidně vykonával své obvyklé povinnosti a když nadešla chvíle, ve kterou se obvykle modlíval, odcházel do svého domu, aby před otevřenými okny, které směřovaly k Jeruzalému, vysílal své prosby k Hospodinu. Svým neohroženým jednáním dokázal, že žádná pozemská moc, nemá právo narušovat jeho vztah k Bohu a předepisovat mu, ke komu se smí a ke komu se nesmí modlit. Byl to šlechtitný a zásadní muž! Dodnes je světu chvályhodným příkladem křesťanské neohroženosti a věrnosti. Obracel se k Bohu celým svým srdcem, i když věděl, že za tuto věrnost se vystavuje trestu smrti. SL 43.3

Nepřátelé jej sledují celý den. Tříkrát odešel do svého příbytku a tříkrát bylo slyšet jeho úpěnlivou prosbu. Příštího jitra žalovali na něj u krále, že Daniel, jeden z Judských zajatců, neuposlechl královské nařízení. Při těchto slovech král poznal a pochopil, že Danielovi byla nastražena léčka. Byl krajně znepokojený, že takovýto rozkaz vydal, až do západu slunce hledal východisko, jak by Daniele zachránil. S tím však prorokovi nepřátelé počítali a proto krále upozornili: SL 44.1

„*Věz králi, že jest takové právo u Médských a Perských, aby každá výpověď a nařízení, kteráž by král ustanovil, neproměnitelné bylo. I řekl král, aby přivedli Daniele a uvrhli jej do jámy lvové. Mluvil pak král a řekl Danielovi: Bůh tvůj, kterémuž sloužíš ustavičně, On vysvobodí tebe.*“ (Da 6,15-16) Pak byl na otvor jámy přivalený kámen a zapečetěný královskou pečeti. „*I odešel král na palác svůj a šel ležeti, nic nejeda a ničímž se obveseliti nedal, tak že i sen jeho vzdálen byl od něho.*“ (Da 6,18) SL 44.2

„Můj Bůh poslal svého anděla“

Příštího dne časně z rána běžel vládce ke lví jámě a zvolal: „*Danieli, služebníče Boha živého, Bůh tvůj, kterému ty sloužíš ustavičně, mohl-liž tě vysvoboditi od lvů?*“ (Da 6,20) Prorok odpověděl:

„Králi, na věky buď živ. Bůh můj poslal anděla svého, kterýž zavřel ústa lvů, aby mi neuškodili; nebo před ním nevina nalezena jest při mně, nýbrž ani proti tobě, králi, jsem nic zlého neučinil.“ SL 45.1

Tedy král velmi se z toho zaradoval a rozkázal Daniele vytáhnout z jámy. I vytažen byl Daniel z jámy a žádného úrazu není nalezeno při něm; nebo věřil v Boha svého.“ (Da 6,21-23) Tak byl zachráněn Boží služebník. V léčce, kterou mu nastražili nepřátelé, aby je zničili, sami uvízli a zahynuli. Na příkaz krále byli uvrženi do jámy a divoké šelmy je okamžitě roztrhaly. SL 45.2

6. Danielova modlitba

Když se přibližovalo ukončení sedmdesátiletého zajetí, Daniele stále více znepokojovala Jeremiášova prorocství. Poznal, že je blízko doba, ve které chce Bůh vysvobodit svůj lid, a proto se v půstu a pokorné modlitbě za Izraele utíkal k Bohu: „*Prosím, Pane Bože silný, veliký a všelike cti hodný, ostříhající smlouvy a dobrotivosti k těm, kteříž tě milují a ostříhají přikázání tvá. Zhřešili jsme a převráceně jsme činili, bezbožnost jsme páchali a protivili jsme se a odvrátili od přikázání tvých a soudu tvých. Aniž jsme poslouchali služebníků tvých proroků, kteříž mluvivali ve jménu Tvém králům našim, knížatům našim a otcům našim i všemu lidu země.*“ (Da 9,4-6) SL 46.1

Daniel nepřipomínal Pánu svou věrnost. Tento přední prorok se nechlubí svou mravní bezúhonností a svatostí, ale pokorně se ztotožňuje s opravdu hříšným Izraelem. Moudrost, kterou dostal od Boha, převýšila moudrost význačných mužů světa tak, jako zář poledního slunce převyšuje blikot nejjasnější hvězdy na obloze. Zamysleme se však nad modlitbou, která vychází z úst tak vysoce poctěného muže. V hluboké pokoře se slzami a zkroušeným srdcem prosí za sebe i za svůj lid. Otevírá Bohu svou duši, vyznává vlastní nehodnost a Bohu připisuje slávu a vznešenost. SL 46.2

Upřímnost a vroucnost

Jakou upřímností a vroucností se vyznačují jeho prosby. Ruka víry se zvedá do výše, aby uchopila neklamná zaslíbení Nejvyššího. V tuhých duchovních bojích získává jistotu vyslyšení svých modliteb, čímž vítězí. Kdybychom se jako věřící lid modlili tak, jako se modlil Daniel, zápasili tak, jako zápasil on a kořili se před Bohem, pak by naše modlitby byly podobně vyslyšeny jako jeho. Pozorujme, s jakou naléhavostí přednáší své prosby: SL 47.1

„*Nakloň Bože můj, ucha svého a slyš, otevři oči své a viz zpuštění naše i města, kteréž jest nazváno od jména Tvého; nebo ne pro nějaké naše spravedlnosti padající, pokorně prosíme Tebe, ale pro milosrdenství Tvá mnohá. Vyslyšíš ó Pane, Pane odpusť, Pane pozoruj a učiň; neprodlévej pro sebe samého, můj Bože, nebo od jména Tvého nazváno jest město toto i lid Tvůj.*“ (Da 9,18-19) SL 47.2

Tento Boží muž prosil o nebeské požehnání pro svůj lid a o plnější porozumění Boží vůle. Těžce nesl, že Izraelci vlastně Boží zákon nezachovávali. Vyznával to v modlitbě, že neposlušnost svatého zákona způsobila veškeré zlo, které je potkalo, když pravil: „*...zhřešili jsme, bezbožně jsme činili. Ó Pane, podle vši tvé dobrotivosti nechť se prosím odvrátí hněv tvůj a prchlivost tvá od města tvého Jeruzaléma, hory svatosti tvé; nebo pro hříchy naše a pro nepravosti otců našich Jeruzalém a lid tvůj v pohanění jest u všech, kteříž jsou vůkol nás.*“ (Da 9,15-16) Židé ztratili svoji zvláštní, posvátnou povahu vyvoleného Božího lidu. „*Nyní tedy, ó Bože náš, vyslyš modlitbu služebníka svého a pokorné prosby jeho a zasvěť tvář svou nad svatyní svou spuštěnou, pro Pána.*“ (Da 9,17) Danielovo srdce se s vroucí touhou obrací k Boží opuštěné svatyni. Ví, že obnova je možná jen tehdy, bude-li Izrael činit pokání ze svého přestupování Božího zákona, bude-li pokorný, věrný a poslušný. SL 47.3

Nebeský posel

Daniel se ještě modlil, když mu anděl Gabriel náhle přišel oznámit, že Pán jeho prosby slyšel a vyslyšel. Tento mocný anděl byl pověřen, aby pomohl Danielovi poznat a pochopit tajemství budoucích věků. Takto se Daniel při své upřímné snaze poznat pravdu a porozumět jí, dostal do společenství s nebeským poslem. SL 48.1

Prosba Danielova byla předivně vyslyšena. Kromě světla a pravdy, které on a jeho lid nejvíce potřebovali, bylo mu dopřáno pohledět do budoucnosti, dokonce uvidět významné události sahající do příchodu Vykupitele světa. Ti, kteří tvrdí, že jsou posvěceni, ale nemají žádnou touhu zkoumat Písmo a zápasit na modlitbě s Bohem o jasnější porozumění biblických pravd, ti nevědí, co je pravé posvěcení. SL 48.2

Daniel mluvil s Bohem. Nebesa mu byla otevřena. Vyznamenání, jehož se mu dostalo, bylo výsledkem pokorného a upřímného hledání. Tak všichni, kteří celým srdcem věří Slovu Božímu, bu-

dou mít hlad a žízeň po poznání Boží vůle. Pravda má svůj původ v Bohu. On osvětluje rozum člověka a dává mu schopnosti přijmout a pochopit zjevené pravdy. *SL 49.1*

Hledání Boží moudrosti

Při uvedené příležitosti udělil anděl Gabriel Danielovi tolik poučení, kolik byl schopen pochopit. O několik let později se tento Boží muž chtěl víc dozvědět o tom, co mu zůstalo nejasné a proto se znovu rozhodl, že bude prosit Boha o světlo a moudrost. *„V těch dnech já Daniel kvílil jsem za tři téhodny dnů. Pokrmu pochoutného jsem nejedl, ani maso ani víno nevešlo do úst mých, aniž jsem se mastí mazal... Pozdvihnuv očí svých, viděl jsem a aj, muž jeden oděný v roucho lněné a bedra jeho přepásaná byla zlatem ryzím z Ufaz. Tělo pak jeho jako tarsis a obličej jeho na pohledění jako blesk a oči jeho podobné pochodním hořícím a ramena jeho a nohy jeho na pohledění jako měď vypulovaná a zvuk slov jeho podobný zvuku množství.“* (Da 10,2-6) *SL 49.2*

Tento popis se podobá Janovu popisu, který na ostrově Patmos popisuje Krista (viz Zj 1,12-16). Nebyl to nikdo jiný, kdo se Danielovi zjevil, než Syn Boží, který ještě s jiným nebeským poslem přišel, by mu zjevil, co se má dít v posledních dnech. *SL 49.3*

Ty vznešené pravdy, zjevené zde Spasitelem, jsou určeny pro ty, jež hledají pravdu jako skrytý poklad. Daniel byl už letitým mužem. Celý svůj život strávil uprostřed svodů pohanského dvora; k tomu jeho mysl byla cele zaměstnána věcmi veleříše, které spočívaly na jeho bedrech. Přesto našel čas a možnost v pokoře hledat Pána a prosit o moudrost pochopit záměry Nejvyššího. Jako odpověď na jeho pokorné prosby přišlo nebeské světlo pro lidi žijící v posledních dnech. S jakou vážností bychom měli proto hledat Pána, aby nám dal porozumění pro pravdy, které nám poslal z nebe! *SL 50.1*

„Viděl jsem pak já, Daniel, sám vidění to, ale muži ti, kteří se mnou byli, neviděli toho vidění, než hrůza veliká přepadla je, až i utekli, aby se skryli. Pročež já zůstal jsem sám a viděl jsem vidění to veliké, ale nezůstalo i ve mně síly, a krása má změnila se a porušila na mně, aniž jsem mohl za-držeti síly.“ (Da 10,7-8) Lidé opravdu posvěcení budou mít podobnou zkušenost. Čím zřetelněji chápou Kristovu vznešenost, slávu a dokonalost, tím živěji si budou uvědomovat vlastní slabost a nedokonalost. Ani je nenapadne, aby svou povahu pokládali za bezhříšnou. Vše, co se jim u nich jevilo jako správné a půvabné, bude se v porovnání s Kristovou čistotou a slávou jevit jako hříšné, nehodné a zkažené. Jen tehdy, když jsou lidé vzdálení od Boha, a když mají velmi zmatené názory o Kristu, mohou o sobě říci: „Jsem bez hříchu, jsem posvěcený.“ *SL 50.2*

Prorokovi se ukázal anděl Gabriel a takto jej oslovil: *„Danieli, muži velmi milý, pozoruj slov, kteráž já mluvit budu tobě a stůj na místě svém, nebo nyní poslán jsem k tobě. A když promluvil ke mně slovo to, stál jsem, třesa se. Pročež mi řekl: Neboj se Danieli; nebo od prvního dne, jakž jsi přiložil srdce své, abys rozuměl a trápil se před Bohem svým, vyslyšena jsou slova tvá a já přišel jsem příčinou slov tvých.“* (Da 10,11-12) *SL 51.1*

Královská pocta Danielovi

Jak velkou poctu projevil Danielovi nebeský Majestát! Nejdříve těšil anděl třesoucího se služebníka a pak ho ujistil, že jeho modlitba byla v nebi vyslyšená. Jako odpověď na tuto vroucí prosbu, byl poslán anděl Gabriel, aby ovlivnil srdce perského krále. Během tří týdnů, v nichž se Daniel postil a modlil, odolával panovník působení Ducha Božího. Danielova modlitba byla vyslyšena, když přišel nebeský Panovník, Archanděl, Michal, aby srdce tvrdošíjného krále usměrnil k určitému rozhodnutí. *SL 51.2*

„A když mluvil ke mně slova ta, sklopiv tvář svou k zemi, oněměl jsem. A aj, jako podobnost člověka dotkla se rtů mých... A řekl: Neboj se, muži velmi milý, pokoj tobě, posilň se, posilň se, pravím. Když pak on mluvil se mnou, posilněn jsa, řekl jsem: Necht' mluví Pán můj, nebo jsi mne posilnil.“ (Da 10,15-19) Zjevení Boží slávy Danielovi bylo tak úžasné, že nemohl snést její velebnost. Nebeský posel potom zahalil jas své přítomnosti a prorokovi se ukázal *„jako podobnost člověka“* (Da 10,16). Svojí božskou mocí posilnil tohoto čestného muže víry, aby mohl vyslechnout Boží poselství. *SL 51.3*

Daniel byl věrný služebník Nejvyššího. Jeho dlouhý život byl nepřetržitý řetěz šlechetných skutků ve službě Pánu. Čistota jeho povahy a jeho neotřesitelná věrnost zodpovídají jen jeho pokoře srdce a zkroušenosti před Bohem. Proto můžeme zdůraznit, že život Daniele je Duchem Božím vnuknuté znázornění pravého posvěcení. *SL 52.1*

7. Janova povaha

Apoštol Jan byl odlišován od svých bratří jako „*učedník ten, kteréhož miloval Ježíš*“ (J 21,7). Nebyl ustrašené, slabošské, anebo nestálé povahy; měl přívětivou a vlídnou povahu a laskavé srdce. Vše nasvědčuje tomu, že se ve zvláštním smyslu těšil Ježíšově přízni a měl jasné důkazy Spasitelovy důvěry a lásky. Byl jedním ze tří učedníků, kteří směli být svědky Kristovy slávy na hoře proměnění, i Spasitelova smrtelného zápasu v Getsemane. To byl on, jehož péči ssvěřil Ježíš svou matku v posledních chvílích úzkosti na kříži. *SL 53.1*

Spasitelova láska vůči milovanému učedníkovi našla ozvěnu v krajně vroucí oddanosti. Jan tak lpěl na Kristu, jako se úponkovité rostlinky drží pevné opory. Pro Mistra se nezalekl ani soudní síně a věrně setrval pod křížem. Když se dozvěděl o Kristově zmrtvýchvstání, spěchal k hrobu a svou horlivostí předběhl dokonce Petra, který vždy býval první. *SL 53.2*

Janova láska k Mistrovi, nebyla jen pouhým projevem obvyklého lidského přátelství. Byla to silná láska kajícího hříšníka, který si uvědomoval své vykoupení předrahou Kristovou krví. Nejvyšší poctou pro něj, byla možnost pracovat a trpět ve službě pro svého Pána. Láska k Ježíši jej uschopnila milovat všechny, za které Kristus zemřel. Jeho zbožnost byla praktická. Poznal, že láska k Bohu se má projevovat v lásce k Jeho dětem. Opětovně připomínal: „*Nejmilejší, poněvadž tak miloval nás Bůh, i my máme jedni druhé milovati.*“ „*My milujeme jej, nebo On prve miloval nás. Řekl-li by kdo: Miluji Boha a bratra svého nenáviděl by, lhář jest. Nebo kdo nemiluje bratra svého, kteréhož viděl, Boha, kteréhož neviděl, kterak může milovati?*“ (1 J 4,11.19.20) Apoštolův život souhlasil s jeho učením. Láska ke Kristu, která hořela v jeho srdci, jej pudila k neúnavné práci pro své bližní a zvláště pro jeho bratry a sestry v církvi. Byl neochvějným, horlivým, vroucně upřímným kazatelem a jeho slova měla přesvědčující moc. *SL 53.3*

Nové stvoření z milosti

Důvěřivá láska a nezištná odevzdanost Janovy povahy a jeho života, jsou pro křesťanskou církev nedocenitelným poučením. Někdo to může chápat jako projev člověka přirozeně laskavého a v tom ohledu na Boží milosti nezávislého. Jan však měl vrozené vážné povahové nedostatky. Byl to člověk ctižádostivý, pyšný, prudce odrážející každou urážku a odpor. *SL 54.1*

Hluboká a vroucí Janova láska k Mistrovi nebyla podnětem k tomu, aby ho Kristus miloval, ale odpovědí na Spasitelovu lásku. Jan se chtěl podobat Mistrovi a pod proměňujícím vlivem Jeho lásky získal tiché a pokorné srdce. Vlastní já se skrylo v Ježíši. Byl jako větev srostlá s vinným kmenem. Takto měl podíl na božské přirozenosti. Trvalým ovocem společenství s Kristem bude vždy pravé posvěcení. *SL 54.2*

Povaha jednotlivce může mít výrazné nedostatky, ale když se člověk stane pravým Ježíšovým učedníkem, mocí Boží milosti se mění na nové stvoření. Kristova láska člověka proměňuje a posvěcuje. Když se lidé pokládají za křesťany a jejich náboženství je v žádném ohledu nemění na lepší muže a ženy a nestávají se živými představiteli Krista myšlením i celou povahou, nejsou Jeho následovníky. *SL 55.1*

Naučení o budování charakteru

Jednou i Jan byl zavlčen do sporu o to, kdo z nich bude asi největší. Nechtěli sice, aby to jejich Mistr slyšel, ale On četl jejich myšlenky a proto je poučil o pokoře. Nemělo to platit jen pro malou skupinu, která tehdy poslouchala Jeho slova, ale má to veliký význam pro Kristovy následovníky všech dob. „*A posadiv se, zavolal dvanácti, a dí jim: Chce-li kdo první býti, bude ze všech nejposlednější a všech služebník.*“ (Mk 9,35) *SL 55.2*

Ti, kteří vlastní Kristova ducha, nebudou toužit po vyšším postavení, než mají jejich bratři. Jen ti, kteří se pokládají za nepatrné, budou v očích Božích velcí. „*A vzav pacholátko, postavil je uprostřed nich a vzav je na lokty, řekl jim: Kdož by koli jedno z takových pacholátek přijal ve jménu*

mém, mne přijímá; a kdož by koli mne přijal, ne mne přijímá, ale toho, kterýž mne poslal.“ (Mk 9,36-37) SL 55.3

Jaké poučení je v těchto slovech pro všechny Kristovy následovníky! Ti, kteří přehlíží povinnosti každodenního života, a zapomínají na milosrdenství, vlídnost, zdvořilost a laskavost, třebaže jen k malému dítěti, zanedbávají Krista. Jan si uvědomil závažnost tohoto naučení a řídil se jím. SL 56.1

Při jiné příležitosti viděl s bratrem Jakubem člověka, který v Ježíšově jménu vyháněl d'ábly. Je-li to nebyl nikdo z těch, jež chodili se Spasitelem, domnívali se, že nemá právo toto dílo konat a začali mu v tom bránit. V srdečné upřímnosti to Jan vyprávěl svému Mistru, načež Spasitel řekl: *„Nebraňte mu. Neboť není žádného, kterýž by činil divy ve jménu mém, aby mohl snadně zle mluvit o mně. Nebo kdož není proti nám, s námi jest.*“ (Mk 9,39-40) SL 56.2

Jednou prosili Jakub a Jan prostřednictvím své matky, aby mohli zaujmout nejvyšší místa v Kristově království. Spasitel jim odpověděl: *„Nevíte, zač prosíte.*“ (Mk 9,38) Jak málokdo z nás si uvědomuje skutečný dosah svých modliteb! Spasitel věděl, jak velká musí být oběť k dosažení té slávy a ukázal nám ji tím, že *„místo předložené sobě radosti strpěl kříž, nedbal na potupu a nyní jest usazen po pravici trůnu Božího“* (Žd 12,2 – Žilka). Tu radost pocíťoval při pohledu na lidi, které zachránil svým ponížením, svou smrtelnou úzkostí a prolitím své krve. SL 56.3

Tato sláva čekala na Krista a oba učedníci si vyprošovali na ní účast. Proto se jich Ježíš otázel: *„Můžete-li pít kalich, kterýž já piji, a křtíti se křtem, jímž já se křtím? A oni řekli Jemu: Můžeme.“* (Mk 10,38-39) SL 57.1

Jak málo chápali, co znamená tento křest. *„Ježíš pak řekl jim: Kalich zajisté, kterýž já piji, pít budete a křtem, kterýmž já se křtím, křtění budete. Ale seděti na pravici mé neb na levici mé, není má věc dáti, ale dáno bude těm, kterýmž připraveno jest.*“ (Mk 10,39-40) SL 57.2

Pokáraná pýcha a ctižádost

Spasitel znal pohnutky, které je přiměly k této prosbě, proto nyní pokáral jejich pýchu a ctižádost obou učedníků: *„Víte, že ti, kteří sobě zalibují vládnouti nad národy, panují nad nimi; a kteříž velící u nich jsou, moc provozují nad nimi. Ne tak bude mezi vámi. Ale kdokoli by chtěl mezi vámi býti veliký, budiž váš služebník. A kdožkoli z vás chtěl by býti přední, budiž služebník všech. Nebo i Syn člověka nepřišel, aby mu sloužili, ale aby sloužil a aby dal duši svou na vykoupení za mnohé.*“ (Mk 10,42-45) SL 57.3

Při jiné příležitosti poslal Kristus posly do městečka Samaritánů s prosbou, aby samarští obyvatelé připravili jemu i učedníkům občerstvení. Když se však Spasitel přiblížil k městu, předstíral, že chce jít dále do Jeruzaléma. To v Samaritánech probudilo nepřátelství a místo toho, aby Jej pozvali, anebo nutili aby u nich zůstal, odmítli Mu pohostinství, které jinak poutníkům poskytovali. Pán Ježíš se nikomu nevnučuje a proto přišli Samaritáni o požehnání, které mohli získat, kdyby Jej jako hosta přijali. SL 57.4

Snad nás takové nezdvořilé jednání vůči Majestátu nebes udivuje. Kolikrát jsme však podobně lhostejní i my, kteří se považujeme za Kristovy následovníky. Prosíme Ježíše, aby zůstal v našem srdci i v našem příbytku? On je láskyplný, milostivý, dobrotivý a ochotný dát nám z těch nebeských darů, ale my se často podobáme Samaritánům, kteří byli i bez nich spokojeni. SL 58.1

Učedníci znali úmysl Páně, že svou přítomností chtěl dopřát Samaritánům požehnání, a když viděli chlad, žárlivost a neúctu vůči Mistrovi, byli překvapení a naplnění hněvem. Zvláště pobouření byli Jakub a Jan. Odmítavý postoj vůči jejich milovanému Mistrovi se jim jevil jako velký zločin, než aby nebyl okamžitě potrestaný. Ve své unáhlené horlivosti pravili Spasiteli: *„Pane, chceš-li ať díme, aby oheň sestoupil s nebe a spálil je, jako i Eliáš učinil?“* – a měli na mysli zničení dvou syrských velitelů a vojska, které bylo vysláno, aby zajalo proroka Eliáše. SL 58.2

Ježíš je však pokáral slovy: *„Nevíte, čího jste vy ducha. Syn člověka zajisté nepřišel zatracovat duší lidských, ale aby spasil.“* (L 9,54-56) Jan a ostatní učedníci byli ve škole Kristově, kde ti, kteří po tom toužili, měli mnoho příležitostí k poznání svých nedostatků a ke zdokonalení své povahy. Jan byl učenlivý a stále se snažil o to, aby jeho život byl v souladu s životem jeho Mistra. Ježíšova poučení o tichosti, pokoře a lásce, která jsou podstatně důležitá pro růst v milosti a způsobilost v

Jeho díle, měla pro Jana velkou cenu. Tato naučení jsou právě tak důležitá pro nás jako jednotlivce i pro bratrské církevní společenství, jako byla významná pro první Kristovy učedníky. *SL 59.1*

Jan a Jidáš

Důležité poučení můžeme mít, srovnáme-li povahu Janovu s povahou Jidášovou. Zatímco Jan byl živým znázorněním posvěcení, Jidáš byl zbožný jen formálně a v jeho povaze bylo víc satanských, než nebeských rysů. Vyznával sice, že je Kristovým učedníkem, ale svými skutky Pána zapíral. *SL 59.2*

Jidáš měl tytéž vzácné příležitosti jako Jan, aby mohl poznat a napodobit nebeský Vzor. Slyšel Kristova naučení a Boží milost mohla změnit i jeho povahu. Zatímco Jan bojoval s celou opravdovostí proti vlastním chybám a snažil se Krista důsledně následovat, Jidáš si mrzačil svědomí tím, že se poddával pokušení, osvojil si sklon k nečestnosti, a to ho pak změnilo na satanův obraz. *SL 59.3*

Tito dva učedníci jsou obrazem celého křesťanství. Jedni z těch, jež nesou jméno Kristovo, se učí od Ježíše žít pokorně a krotce, zatímco druzí celým životem dokazují, že jsou jen posluchači a ne činitelé Slova. Jednu třídu pravda posvětila, druhá neví nic o proměňující moci Boží milosti. Členové jedné třídy dennodenně přemáhají sobectví a vítězí nad hříchem. Ti druzí povolují žádostem a stávají se satanovými služebníky. *SL 60.1*

8. Janova služba

Své mládí strávil Jan ve společnosti nevzdělaných galilejských rybářů. Neměl žádné školní vzdělání, ale ve společnosti velkého Učitele – Krista, dostal to nejvyšší vzdělání, jaké smrtelný člověk může získat. Dychtivě pil z pramene moudrosti a snažil se i jiné přivést ke „*studnici vody, prýstící se k životu věčnému*“ (J 4,14). Jednoduchost jeho slov, úchvatná moc vyslovených pravd, vroucnost a opravdovost se kterou vyučoval, mu získala přístup ke všem třídám lidí. Ani mnozí věřící nedokázali plně pochopit tajemství Božích pravd, které jim ve svých kázáních předkládal. Jako by byl stále plný Ducha svatého. Myšlení svých posluchačů se snažil usměrnit tak, aby pochopili neviditelné věci. Moudrost s jakou mluvil, činila z jeho slov krůpěje rosy, která zavlažuje a podmaňuje si lidská srdce. *SL 61.1*

Po nanebevstoupení Spasitele vystupoval Jan jako Mistrův věrný a nadšený pracovník. Spolu s ostatními se těšil z vyjití Ducha svatého o Letnicích, a s novým nadšením a silou dále pokračoval v kázání poselství lidem. Hrozili mu vězněním a smrtí, ale nenechal se zastrašit. *SL 61.2*

Zástupy lidí ze všech tříd naslouchaly kázání apoštola a mnozí z nich byli uzdraveni ve jménu Ježíše Krista, od Židů tak nenáviděného. Když starší lidu a kněží slyšeli, že Ježíš je vyvyšován jako Kníže života a v Jeho jménu jsou nemocní uzdravováni, ovládla je zuřivost. Obávali se, že brzy celý svět v Něho uvěří a oni budou obviněni z vraždy největšího Lékaře. Čím větší však bylo jejich úsilí utlumit toto hnutí, tím víc lidí uvěřilo v Něho a odvracelo se od učení zákoníků a farizeů. Naplnění nenávistí, zmocnili se Petra a Jana a uvrhli je do vězení. V noci je však anděl Páně vyvedl ven a řekl jim: „*Jděte a postavte se, mluvte lidu v chrámě všechna slova života tohoto.*“ (Sk 5,20) *SL 62.1*

Při každé vhodné příležitosti vydával Jan věrné a upřímné svědectví o svém Pánu. Poznal, že na církev přichází nebezpečná doba. Všude se šířil satanův klam. Mysl lidu bloudila ve zmatku nevěry a falešného učení. Dokonce i mezi zdánlivě věrnými Božímu dílu se našli přímo svůdcové. Přivodili kacířství tím, že zapírali Krista a Jeho evangelium, šířili odsouzeníhodné bludy a žili v přestupování Zákona Božího. *SL 62.2*

Janovo oblíbené téma

Jan se zvláštní oblibou mluvil o nezměnné Kristově lásce. Důvěřoval Bohu tak, jak důvěřuje dítě svému laskavému a něžnému otci a měl jasno o povaze a díle Ježíše Krista. Když ale viděl svůj Židovský národ tápat ve tmách, aniž jim jediný paprsek Slunka Spravedlnosti zářil na cestu, pocítil neodolatelnou touhu ukázat svému národu Krista, Světlo světa. *SL 62.3*

Věrný Boží služebník věděl, že slepota, pýcha, pověřivost a neznalost Slova Božího je duševně tak spoutávající, že jim nebude pomoci. Nenávist a předsudky vůči Kristu, ve kterých tvrdohlavě setrvali, přiváděly zkázu na celý národ a zároveň mařily naději na život věčný. Jan jim však vytrvale zvěstoval Krista jako jedinou cestu ke spasení. Důkazy, že Ježíš z Nazareta je tím zaslíbeným Mesiášem, byly tak jasné, že žádný člověk nemusel bloudit v temnotách, dokud mu takové světlo bylo nabízeno. *SL 63.1*

Zármutek nad zákeřnými bludy

Ještě během svého života mohl Jan vidět rozmach Kristova evangelia a mohl pozorovat, jak tisíce dychtivě přijímají Jeho učení. Současně byl naplněn zármutkem, když viděl, jak mnohé bludy se veřely do církve. Někteří z těch, jež přijali Krista tvrdili, že Jeho láska je osvobodila od poslušnosti vůči Zákonu Božímu. Jiní zase učili, že je třeba se držet litery Zákona a dodržovat všechny židovské zvyky a obřady, což i bez Kristovy oběti je dostačující k naší spáse. Tvrdili totiž, že Kristus byl jen dokonalým a dobrým člověkem, podobně jako apoštolové, Jeho božství však popírali. Jan poznal, jaké nebezpečí hrozí církvi, přijme-li tyto názory a proto se se vši rozhodností postavil proti jejich šíření. Nejušlechtlejší spolupracovníci v díle evangelia, která se těšila dobré pověsti a byla velmi vlivnou ženou, napsal: *SL 63.2*

„Nebo mnozí bludaři vyšli na svět, kteříž nevyznávají Jezukrista přišlého v těle. Takový každý jest bludař a antikrist. Hleďte sebe, abychom neztratili toho, o čemž jsme pracovali, ale odplatu plnou abychom vzali. Každý, kdož přestupuje a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdož zůstává v učení Kristovu, ten i Otce i Syna má. Přichází-li kdo k vám a tohoto učení nepřináší, nepřijímejte ho do domu, aniž ho pozdravujte. Nebo kdož takového pozdravuje, obcuje skutkům jeho zlým.“ (2 J 7-11) SL 64.1

Jana v díle čekaly velké překážky, protože satan nelenil. Podněcoval zlomyslné lidi, aby zkrátili plodný život tohoto Božího muže, ale svatí andělé ho chránili před útoky se strany nepřátel. Jan měl zůstat dále jako věrný Kristův svědek. Církev stojící uprostřed nebezpečí, potřebovala jeho svědectví. SL 64.2

Satanovi služebníci se snažili překrucováním pravdy a lži rozdmýchat odpor proti Janovi a Kristovu učení, v důsledku čeho církev ohrožovaly neshody a bludy. Jan odhodlaně vystoupil proti bludům a protivníkům pravdy zkřížil plány. Ve svých spisech varoval, aby ani v nejmenším nepodporovali původce kacírství. Nyní jsou podobné okolnosti, jaké byly za časů apoštolů, které ohrožovaly blaho církve a je užitečné sledovat apoštolovy pokyny ohledně těchto otázek. „Musíte být laskaví,“ slýcháme ze všech stran, zvláště od těch, kteří předstírají, že jsou posvěceni. Láska je však příliš čistá, než aby přikryla nevyznatý hřích. Naučení Jana jsou zvláště důležitá pro následovníky Kristovy, žijící uprostřed nebezpečí posledních dnů. On žil v blízkosti Ježíšově, naslouchal Jeho učení a byl svědkem Jeho významných činů. Přesvědčivými výroky mařil lživá tvrzení Kristových nepřátel. SL 64.3

Žádný kompromis s hříchem

Jan se těšil z požehnání pravého posvěcení. Nikde však netvrdí, že by byl bez hříchu. Posvěcení chce dosáhnout životem, který je usměrňovaný světlem Boží tváře. Vyznával, že člověk, který předstírá, že Boha zná a přitom přestupuje Zákon Boží, je lhář. *„Dí-li kdo: Znam Je a přikázání Jeho neostříhá, lhář jest a pravdy v něm není.“ (1 J 2,4)* V dnešní době vyznačující se svobodomyšlností, mnozí pokládají tato slova jako projev fanatismu. Apoštol nás však učí, že při vši křesťanské zdvořilosti, smíme hřích a hříšníky pojmenovat pravým jménem, protože je to slučitelné s podstatou pravé lásky. Přestože milujeme ty, za které Kristus zemřel, a máme usilovat o jejich zachranu, neměli bychom nikdy s hříchem dělat kompromis. Nemáme právo spojovat se s hříšníky, a nazývat tento čin láskou. Bůh žádá od svého lidu, aby podobně jako Jan ve své době, tak i dnes se rozhodně zastával pravdy a odhodlaně vystupoval proti nebezpečným bludům. SL 65.1

Bez poslušnosti není posvěcení

Setkala jsem se s mnohými, kteří tvrdili, že jsou bez hříchu. Zkoušíme-li takové lidi Slovem Božím, shledáme, že jsou to zjevní přestupníci Zákona Božího. Jejich svědomí nevyburcovaly ani ty nejpádňější důkazy o trvalé platnosti a závaznosti čtvrtého přikázání. Nemohli popřít Boží požadavky, ale svoje přestupování sobotního přikázání se snažili omluvit tvrzením, že jsou Bohu posvěceni a že Mu slouží každý den v týdnu. Odvolávali se na to, že je mnoho dobrých lidí, kteří nesvěti sobotu. A když jsou posvěceni, pak i když ji nesvěti, nespočine na nich žádné zlořečení. Bůh prý je příliš laskavý a milosrdný, aby je trestal pro znesvěcování sedmého dne. Zachováváním soboty stali by se zvláštními lidmi a ztratili by svůj vliv. A k tomu musí ještě být poddáni vrchnosti, která je od Boha. SL 66.1

V jednom veřejném shromáždění v New Hampshire svědčila jedna dáma, že milost Boží vládne v jejím srdci a ona že je cele vlastnictvím Páně. Pak se vyjádřila, že mnoho dobrého konají ti křesťané, kteří žádají svěcení soboty tím, že burcují hříšníky, aby si uvědomili nebezpečí, v němž jsou. A k tomu dodala: „Sobota, kterou nám tito lidé zvěstují, je podle Písma jediným dnem odpočinku.“ Pak dodala, že tato otázka ji velmi znepokojila. Uvědomila si, jaké těžkosti ji čekají, když se rozhodne zachovávat sedmý den. Příští den přišla opět do shromáždění a vydávala svědectví, při čemž podotkla, že se ptala Pána, má-li světit sobotu a On jí údajně odpověděl, že ji zachovávat ne-

musí. Její svědomí ji prý už více neznepokojuje. Poté co nejdůrazněji vyzvala všechny, aby se spoléhali na Ježíšovu dokonalou lásku, která člověka nijak neodsuzuje. *SL 66.2*

Tato dáma nepoznala pravé posvěcení. Nebyl to Bůh, který jí řekl, že může být posvěcená, i když bude přestupovat jedno z Jeho jasných přikázání. Boží Zákon je svatý a nikdo jej nemůže bez-trestně přestupovat. Ten, kdo jí řekl, že může i nadále přestupovat Boží Zákon a přitom se pokládat za bezhříšnou, byl kníže mocností temna, tentýž, který Evě skrze hada řekl: „*Nikoli nezemřete smr-tí.*“ (Gn 3,4) Jím si Eva nechala namluvit, že Bůh je příliš laskavý, než aby ji potrestal za neupo-slechnutí Jeho výslovného příkazu. Tisíce lidí dnes uvádějí tytéž důvody, aby omluvili své přestu-pování čtvrtého přikázání. Ti, kdo mají ducha Kristova, budou bez ohledu na okolnosti zachovávat všechna Boží přikázání. Pán nám řekl: „*Já přikázání Otce svého zachoval jsem.*“ (J 15,10) *SL 67.1*

Adam a Eva se odvážili přestoupit Boží příkazy a strašný následek jejich hříchu by nám měl být výstrahou, abychom nenásledovali jejich neposlušnost. Kristus se modlil za své učedníky: „*Pos-věť je v pravdě své, slovo tvé pravda jest.*“ (J 17,17) Není pravé posvěcení bez poslušnosti pravdy. Ti, kdo milují Boha z celého srdce, budou milovat i všechna Jeho přikázání. Posvěcené srdce je v souladu s příkazy Božího Zákona, protože jsou svaté, spravedlivé a dobré (viz Ř 7,12). *SL 67.2*

Bůh se nezměnil

Boží povaha se nezměnila. On je dnes tentýž horlivý Bůh, jako když na hoře Sinaji napsal Zá- kon vlastním prstem na kamenných deskách. Ti, kteří pošlapávají svatý Boží zákon, mohou pově- dět: „Jsem posvěcený“, ale být skutečně posvěcený, anebo o posvěcení jen hovořit, není totéž. *SL 68.1*

Nová smlouva nezměnila nic na Božím Zákonu. Svatost soboty podle čtvrtého přikázání je tak neochvějně jistá, jak nepohnutelný je Boží trůn. Jan praví: „*Každý, kdož činí hřích, činí proti Záko- nu; nebo hřích jest přestoupení Zákona a víte, že On se ukázal, aby hříchy naše sňal a hříchu v něm není. Každý tedy, kdož v něm zůstává, nehřeší; ale každý kdož hřeší, (tj. přestupuje zákon) neviděl ho, aniž ho poznal.*“ (1 J 3,4-6) S milovaným učedníkem smíme stejně hodnotit ty, kteří tvrdí že jsou v Kristu, že jsou posvěcení a přitom setrvávají v přestupování Zákona. On se setkával s podobnými lidmi, s jakými se musíme setkávat i my. Proto píše: „*Synáčekové, nižádný vás nesved’.* *Kdo činí spravedlnost, spravedlivý je, jakož i On jest spravedlivý. Kdož činí hřích z d’ábla jest; ne- boť d’ábel od počátku hřeší.*“ (1 J 3,7-8) Apoštol zde jasně pověděl, co si o tom myslel. *SL 68.2*

Janovy dopisy jsou prodchnuty láskou. Přesto neváhá varovat před hrozným sebeklamem ty, kteří ač přestupují zákon, tvrdí o sobě, že jsou bez hříchu. „*Díme-li, že s Ním obecenství máme a ve tmě chodíme, lžeme a nečiníme pravdy. Pak-li chodíme ve světle, jako On jest ve světle, obecenství máme vespolek a krev Krista Ježíše Syna Jeho, očisťuje nás od všelikého hříchu. Pak-li říkáme, že hří- chu nemáme, sami sebe svádíme a pravdy v nás není. Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrný jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy a očistil nás od všeliké nepravosti. Díme-li, že jsme nezhřešili, činíme jej lhářem a není v nás slova Jeho.*“ (1 J 1,6-10) *SL 68.3*

9. Jan ve vyhnanství

Obdivuhodný úspěch, který provázel kázání evangelia skrze apoštoly a jejich pomocníky, vzbudil také i nenávist nepřátel. Všechně se snažili zhatit jeho rozmach. To se jim konečně po- dařilo, když se v odporu proti křesťanství mohli spoléhat na římského císaře. Následovalo hrozné pronásledování, ve kterém mnoho učedníků Kristových přišlo o život. Apoštol Jan byl v té době už sice starý, ale Kristovo učení hlásal nadále horlivě a úspěšně. Vydával mocné svědectví, kterému nemohli odporovat jeho nepřátelé, což výrazně povzbuzovalo jeho bratry. *SL 70.1*

Když se zdálo, že v prudkém protivenství kolísá víra křesťanů, apoštol Jan nepřestával vý- mluvně, slavně a důrazně opakovat: „*Což bylo od počátku, což jsme slyšeli, co jsme očima svýma viděli, a co jsme pilně spatřili a čeho se ruce naše dotýkaly, o Slovu života... Co jsme viděli a slyše- li, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli a obecenství naše, aby bylo s Otcem i Synem Jeho Jezukristem.*“ (1 J 1,1-3) *SL 70.2*

Proti Janovi se vzedmula prudká vlna nenávisti kvůli jeho neochvějně věrnosti ke Kristovu dí- lu. Byl posledním z učedníků, kteří osobně znali Pána Ježíše a nepřátelé se rozhodli, že jeho svědec-

tví musí umlčet. Věřili, že když se jim to povede, Kristovo učení se již nebude šířit a pokud budou jednat tvrdě, mohlo by brzy úplně zaniknout. Proto byl Jan povolán do Říma, aby byl vyslýchán ohledně svého vyznání. Falešní svědkové jej obvinili jako buřiče, který veřejně hlásá protivládní ná- zory. *SL 70.3*

Apoštol jasně a přesvědčivě, ale také upřímně a otevřeně obhájil své vyznání, takže jeho slova mocně zapůsobila. Posluchači žasli nad jeho moudrostí a výmluvností. Čím však bylo jeho svědec- tví přesvědčivější, tím hlubší byla nenávist těch, kteří pravdě odporovali. Císař plný zloby se rouhal Božímu a Kristovu jménu. Jelikož nemohl vyvrátit Janovy důkazy a odporovat moci evangelia, roz- hodl se násilím umlčet věrného obhájce. *SL 71.1*

Boží svědek nebyl umlčený

Tady vidíme, jak se může zatvrdit lidské srdce, když úmyslně odporuje Božím záměrům. Ne- přátelé Kristovy církve se rozhodli udržet si nadále před lidmi svá postavení a svou autoritu a Jan byl císařským výnosem odsouzen do vyhnanství na ostrov Patmos. Jak sám píše: „*Pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista.*“ (Zj 1,9) Záměr Kristových nepřátel umlčet tohoto věrného svědka se však nezdařil. Právě z vyhnanství bylo slyšet apoštolův hlas, který tak mocně zaznívá ke všem li- dem všech staletí a oznamuje nejúchvatnější pravdy, které kdy byly smrtelníkům zvěstovány. *SL 71.2*

Skalnatý, pustý ostrov Patmos, ležící v Egejském moři, byl místem vyhnanství pro zločince římské říše. Toto nehostinné místo se však stalo pro Božího služebníka bránou nebes. Ačkoliv byl odloučen od rušného života a aktivní služby evangelisty, nebyl však zbaven Boží přítomnosti. Ve své samotě mohl mít společenství s Králem králů a důkladněji mohl zkoumat projevy Boží moci v knize přírody a na stránkách inspirovaného Slova. Rád uvažoval o velkolepém stvořitelském díle a obdivoval moc nebeského Stavitel. Jestli se dříve kochal pohledem na zelená údolí, na zalesněné vrchy a úrodná pole, byla to touha poznat Boží důmysl a moudrost v přírodní kráse. Nyní byl v prostředí, které by mnohým připadalo tísnivé a neutěšené. Jan to však viděl úplně jinak. Významná naučení četl z beztvarych, pustých skal a z nebeské oblohy poznával nejhlubší tajemství Boží slávy. V tom všem viděl pečeť moci velikého Boha a Jeho velebnosti. *SL 72.1*

Hlas přírody

Apoštol pozoroval kolem sebe svědky potopy, která přišla na svět, protože její obyvatelé vy- zývavě přestupovali Zákon Boží. Při pohledu na mohutné skály, které vystoupily z hlubin země, když byly otevřeny studnice propastí a když vody moře zaplavily zemi, viděl Jan živě všechnu tu hrůzu hněvu Božího. *SL 72.2*

I když všechno kolem vypadalo holé a pusté, bílá obloha, která se klenula nad osamělým ost- rovem, byla zrovna tak krásná a zářící, jako obloha nad milovaným Jeruzalémem. Kdyby jen člověk chtěl pozorovat krásu hvězdnaté oblohy a vidět v ní důkaz Boží moci a prozřetelnosti, tu by po- chopil svou bezmocnost před majestátem Tvůrce. Zvláště ten, kdo je pro své bohatství, schopnosti a jiné přednosti plný pýchy a domýšlivosti, měl by se v klidu a tichu noci zahledět na hvězdnatou ob- lohu a svého pyšného ducha sklonit v přítomnosti Nekonečného. *SL 73.1*

V hukotu mnohých vod, když „*propast propasti se ozývá*“ (Ž 42,8) slyšel prorok Stvořitelův hlas. Prudkými větry rozbouřené moře mu připomínalo hněv uraženého Boha. Mohutné vlny ve svém strašném pohybu, zdržované neviditelnou rukou v určených mezích, svědčily Janovi o neko- nečné moci, která ovládá moře. Tím víc si uvědomoval nerozvážnost ubohých smrtelníků, kteří jsou jen jako červíčky v prachu, a přece se chlubí svou moudrostí a silou a ve svém srdci se staví k Bohu, Vládci vesmíru, jako k sobě rovnému. Jak zaslepená a nesmyslná je lidská pýcha! Jediná hodina Božího pozhnutí projevená slunečním svitem nebo deštěm, změni vzhled přírody víc, než může člověk dosáhnout svým celoživotním sebevědomým poznáním a vytrvalým úsilím. *SL 73.2*

Vše, co obklopovalo proroka na ostrově Patmos, mu vyprávělo o projevech Boží moci a zatím- co uvažoval o díle přírody, zůstával v živém spojení s Bohem. Ze skalnatého ostrova se k nebi ve vroucích modlitbách vznášely ty nejhlubší touhy jeho duše po Bohu. Když Jan hleděl na skály, myslel na Ježíše, pevnou Skálu, ze které čerpal sílu a v které se mohl bez obav ukrýt. *SL 74.1*

V den Páně

Den Páně, o kterém se Jan ve Zjevení zmiňuje, byla sobota – tentýž den, v němž Bůh odpočinul po velkolepém díle stvoření, den, který požehnal a posvětil, protože v něm odpočinul. Jan na ostrově Patmos zachovával sobotu právě tak posvátně, jako když byl mezi lidmi a kázal. Pustý, skalnatý Patmos připomínal Janovi skalnatou horu Oréb, na níž Bůh oznámil lidu svůj Zákon a kde mimo jiné řekl: „*Pomni na den sobotní, abys jej světil.*“ (Ex 20,8) *SL 74.2*

Byl to sám Boží Syn, kdo k Mojžíšovi pomluvil. Skály tam byly Boží svatyní, věčné vrcholky Jeho chrámem. Nebeský Zákonodárce zvěstoval hrozným a vznešeným způsobem Zákon, aby Izrael měl pojem o Jeho moci a slávě a aby se obávali přestupovat Jeho přikázání. Bůh oznámil svůj Zákon za dunění hromů a blesků a husté mrákoty na vrchu horstva a Jeho hlas převyšoval zvuk mohutné trouby. Boží Zákon byl nezměnitelný a kamenné desky do kterých tento svůj zákon vyryl, byly z tvrdého kamene na znamení nezměnitelnosti přikázání. Pro všechny, kteří milovali a ctili Boží Zákon, se stala hora Oréb posvátným místem. *SL 74.3*

Skrytý v Bohu

Když Jan uvažoval o tom, co se stalo na Orébě, sestoupil na něho Duch Toto, který posvětil sedmý den. Uvažoval o Adamovu hříchu – přestoupení Božího zákona a o hrozných následcích toho hříchu. Boží nekonečná láska projevená v daru Syna pro spasení hříšného světa, mu připadala příliš veliká, než aby se dala vyjádřit slovy. Když to ve svém dopise popisuje, vyzývá církev i svět k obdivu: „*Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.*“ (1 J 3,1) Jak mohl Bůh pro vzburčené a nepřátelské lidstvo dát svého Syna na smrt, to bylo pro Jana tajemstvím. Ne přestával žasnout při pomyslení, že ti, pro které byla přinesena nekonečná oběť, dokážou odmítnat nesmírně cenný plán spasení. *SL 75.1*

Jan byl skrytý v Bohu. Čím víc poznával Boží povahu z díla stvoření, tím víc rostla jeho úcta k Bohu. Znovu a znovu si kladl otázku: „Proč lidé, ve všem závislí na Bohu, nechtějí s Ním žít v míru a ochotně Jej poslouchat?“ Jeho moudrost je nekonečná, Jeho moci nejsou položeny hranice. On vládne vesmíru, s Jeho nesčíslnými světy, On udržuje dokonalý soulad, velkolepost a krásu stvoření. Hřích je přestoupením Božího Zákona a odplatou za hřích je smrt. Kdyby nebylo hříchu, nebyl by žádný nesoulad ani v nebi, ani na zemi. Příčinou veškeré bídy mezi tvorstvem je neposlušnost Božího Zákona. Proč se vlastně lidé nechtějí smířit s Bohem? *SL 75.2*

Není maličností hřešit vůči Bohu a zvrácenou vůli člověka stavět proti vůli jeho Tvůrce. Je v nejvyšším zájmu i dnešních lidí, aby poslouchali Boží přikázání. Jistě je v zájmu jejich věčného blaha, aby se podřídili Bohu a žili s Ním v pokoji. Polní zvěř poslouchá zákon svého Stvořitele vrozeným pudem, který je v ní. I pyšnému oceánu prikazuje: „*Až potud smíš a dále ne,*“ (Jb 38,11) a vody pohotově poslouchají Jeho slovo. Planety putují v dokonalém pořádku a poslouchají zákony, které jim stanovil. Ze všech tvorů, které Bůh na zemi stvořil, se vzbouřil jen člověk. Tomu byl dán rozum k pochopení požadavků Božího Zákona a má svědomí, aby cítil vinu za přestoupení, ale i pokoj a radost z poslušnosti. Bůh ho stvořil jako svobodnou a odpovědnou bytost, která se může rozhodnout být poslušná, anebo ne. Život věčný – věčná sláva – je zaslíbená těm, kteří plní Boží vůli. Boží hněv však hrozí všem, kteří pošlapávají Jeho Zákon. *SL 76.1*

Boží majestát

Když takto Jan uvažoval o Boží slávě projevené ve stvořitelském díle, byl uchvácen velkolepostí a majestátem Tvůrce. A poznal, že i kdyby všichni obyvatelé této planety vypověděli poslušnost, sláva Boží by nepocítila žádnou újmu. V okamžiku by mohl ze zemského povrchu smést každého smrtelníka a stvořit nové lidstvo, které by zaplnilo zemi a oslavilo Jeho jméno. Není svou slávou odkázán na člověka. Zástupy nebeských hvězd, miliony vesmírných světů může tak uspořádat, aby opěvovali, chválili a velebili svého Stvořitele. „*Protož oslavují nebesa div Tvůj, Hospodine, i pravdu Tvou v shromáždění svatých. Nebo kdo na nebi přirovnán býti může Hospodinu? Kdo jest podobný Hospodinu mezi syny silných? Bůh i v shromáždění svatých strašlivý jest náramně a hrozný nade všechny vůkol Něho.*“ (Ž 89,6-8) *SL 76.2*

Viděl Krista

Jan si připomíná obdivuhodné události Kristova života, jichž byl svědkem. V duchu znova prožívá vzácné příležitosti, kterými byl kdysi poctěn a z kterých se radoval. Náhle je ze svých úvah vyrušený, slyší zvláštní a jasné tóny. Ohlédl se, aby pochopil odkud přichází hlas a náhle uviděl svého Pána, kterého miloval, s kterým chodíval, s kterým rozmlouval a jehož utrpení na kříži byl svědkem. Jak se však změnil Spasitelův vzhled! Už není oním „*mužem bolesti, kterýž zkusil nemo-ci*“ (Iz 53,3). Nenese nejmenší známky svého ponížení. Jeho oči jsou jako plamen ohně, nohy Jeho jako jemná mosaz zářící v ohnivé peci. Jeho hlas zní jako hukot mnohých vod. Jeho obličej září slávou poledního slunce. V ruce drží sedm hvězd, které představují služebníky církve a z Jeho úst vychází dvojsečný meč, symbol moci Jeho Slova. *SL 77.1*

Jan, který tak velmi miloval svého Pána a mnoho musel trpět pro svou věrnost k pravdě, nemohl nyní snést vznešenou slávu Kristovy přítomnosti a padá na zem jako mrtvý. Nyní Ježíš pokládá svou ruku na sehnuté tělo svého služebníka a praví: „*Neboj se. Já jsem ten první i poslední, a živý, ježto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků.*“ (Zj 1,17.18) Nejdříve musel být Jan posílněn, aby mohl zůstat v přítomnosti svého Pána naživu. Potom mu byly v nádherných viděních zjeveny Boží úmysly pro příští staletí. Směl zahlédnout slavný půvab nebeského domova. Mohl vidět Boží trůn a v bílém rouchu zástup vykoupených; slyšel hudbu nebeských andělů a píseň vítězství těch, jež zvítězili skrze krev Beránka a slova jejich svědectví. *SL 78.1*

Janova pokora

Žádný jiný smrtelník neměl takové přednosti jako miláček Páně a přesto ve svém srdci neměl místo na pýchu, čímž se stával povahou podobný svému Mistru. Jeho pokora se u něho projevovala nejen ve slovech, ale byla darem milosti, která jej oděla tak přirozeně jako roucho. Vždy se snažil ukrýt vlastní spravedlivé skutky a vyhnout se všemu, co by mohlo poutat nějakou pozornost na něho. Ve svém evangeliu se Jan zmiňuje o učedníkovi, kterého Ježíš miloval, ale tají skutečnost, že takto poctěným je on sám. Jeho chování bylo naprosto nesobecké. Ve svém každodenním životě projevoval a uplatňoval lásku v plném jejím smyslu. Měl vznešenou představu o lásce, kterou by se měly vyznačovat vztahy přirozených sourozenců ale i křesťanských bratří a sester. Tuto lásku představuje a zdůrazňuje jako podstatně důležité znamení Ježíšových následovníků. Bez ní je každý nárok na jméno křesťan zbytečný. *SL 78.2*

Jan byl učitelem praktického posvěcení. Uvádí správná pravidla, jak se mají křesťané chovat. Pravý křesťan je srdce čistého a bezvadného chování. Nesmí být nikdy spokojen jen s vyznáním rtů. Srozumitelně píše, že být křesťanem, znamená být podoben Kristu (viz 1 J 3,2.3). *SL 79.1*

Janův život se vyznačoval opravdovou snahou vážného úsilí přizpůsobit se Boží vůli. V následování svého Pána byl tak důsledný a o Kristově čistotě a vznešené svatosti měl takové mínění, že v porovnání s ním mu vlastní povaha připadala velice nedostatečná. Jen jeden pohled na proměněného Krista stačil, aby Jan padl před Ním jako mrtvý. Ti, kteří nejlépe znají svého Mistra, jsou vždy naplněni podobnými pocity. Čím hlouběji poznávají povahu Spasitele, tím hlouběji si budou uvědomovat vlastní hříšnost, tím méně se snaží spoléhat na svatost vlastního srdce, anebo se vychloubat vlastním posvěcením. *SL 79.2*

10. Křesťanova povaha

Křesťanova povaha se projevuje v každodenním životě. Kristus pravil: „*Tak každý strom dobrý, ovoce dobré nese, zlý pak strom, zlé ovoce nese.*“ (Mt 7,17) Spasitel se přirovnává k vinnému kmeni, jehož ratolestmi jsou Jeho následovníci a vysvětluje, že všichni, kteří chtějí být Jeho učedníky, musí přinášet ovoce. Při tom poukazuje, jak můžeme být plodnými větvemi: „*Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmeni, tak ani vy, leč zůstanete ve mně.*“ (J 15,4) SL 80.1

Apoštol Pavel popisuje, jaké ovoce má křesťan přinášet. Mluví, že toto ovoce: „*...záleží ve vši dobrotě a spravedlnosti a v pravdě.*“ (Ef 5,9) Jinde píše: „*Ovoce pak Ducha jest: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost.*“ (Ga 5,22) Tyto vzácné ctnosti jsou vlastně zásady Božího Zákona uplatňované v praktickém životě. SL 80.2

Boží Zákon je jedinou pravou normou mravní dokonalosti a Kristův život je vzorem, jak jej prakticky prožívat. Ježíš mohl říci o sobě: „*...přikázání Otce svého zachoval jsem...*“ (J 15,10) A jen takovouto poslušností můžeme učinit zadost požadavkům Zákona Božího. „*Kdo praví, že v něm zůstává, má jak On chodil, tak choditi.*“ (1 J 2,6) Nemůžeme tvrdit, že to nedokážeme, protože máme zaslíbení: „*Dosti máš na mé milosti.*“ (2 K 12,9) Hledíme-li do zrcadla Zákona Božího, poznáváme krajní ohavnost hříchu, i to, že jako přestupníci jsme ztraceni. Před Bohem jsme však ospravedlněni pokáním a vírou a Boží milost nás uschopňuje poslouchat Boží přikázání. SL 80.3

Láska k Bohu a k lidem

Ti, kteří opravdu milují Boha, projeví opravdovou touhu po poznání a vyplnění Jeho vůle. Apoštol Jan, který ve svých listech lásku obšírně popisuje, píše: „*Neboť to jest láska k Bohu, abychom přikázání Jeho ostříhali...*“ (1 J 5,3) Dítě, které miluje rodiče, dokáže svoji lásku ochotnou poslušností. Naproti tomu dítě nevděčné dělá pro rodiče co nejméně, ale přitom se chce těšit z předností určených dětem poslušným a věrným. Tentýž rozdíl můžeme pozorovat i u těch, kteří se pokládají za Boží děti. Ač mnozí vědí, že jsou předmětem Boží lásky a péče a touží po Jeho požehnáních, neprojevují tu nejmenší touhu vyplnit Jeho vůli. Na Boží požadavky hledí jako na nepřijemné jho a Boží přikázání pokládají za těžké břemeno. Kdo však opravdově touží po svatosti srdce a života, ten se z Božího zákona raduje a lituje jen toho, že Boží požadavky neumí důkladněji splnit. SL 81.1

Kristus přikázal, abychom se milovali láskou, podobnou Jeho lásce. On svoji lásku projevil tak, že pro naše vykoupení obětoval svůj život. Milovaný učedník nás vyzývá, abychom i my byli ochotni položit svůj život za bratry a sestry. „*Každý, kdo miluje toho, který zplodil, miluje i toho, který zplozen jest z něho.*“ (1 J 5,1) Když milujeme Krista, budeme milovat i ty, kteří se Mu životem a povahou podobají. A nejen to, milovat budeme i ty, kteří nemají žádné naděje a jsou bez Boha na světě (viz Ef 2,12). Kristus opustil svůj nebeský domov a přišel na zem trpět a zemřít, aby zachránil hříšníky. Kvůli tomu se namáhal, prožíval smrtelné úzkosti a modlil se, dokud se zlomeným srdcem, opuštěný těmi, které přišel zachránit, neskončil svůj život na Golgotě. SL 82.1

Následování Vzoru

Mnozí se vyhýbají životu, jakým žil náš Spasitel. Mají dojem, že napodobovat tento Vzor, je příliš velká oběť, že je zapotřebí přinášet ovoce dobrých skutků a trpělivě snášet Boží ořezávání, aby mohli přinášet vzácnější plody. Jen tehdy nebude připadat křesťanovi Kristovo jho těžké, bude-li se pokládat za slabý nástroj v ruce Kristově a bude-li spoléhat na zaslíbenou Boží pomoc. Pak břemena, která ponese pro svého Spasitele, budou pro něj lehká. S odvahou a důvěrou a se zrakem upřeným vzhůru, řekne: „*Vím, komu jsem uvěřil a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostříhati až do onoho dne.*“ (2 Tm 1,12) SL 82.2

Když se na své cestě setkáváme s překážkami a ve víře je překonáváme, když narážíme na protivensství a pohanu a v Kristově jménu vítězíme, když cítíme odpovědnost a v Mistrově duchu plní-

me povinnosti, pak zkušenostně poznáváme Jeho věrnost a moc. Pak už nebudeme odkázáni na zkušenosti jiných, protože sami budeme moci svědčit, jako kdysi Samaritáni: „*Nebo sami jsme slyšeli a víme, že tento jest právě Spasitel světa, Kristus.*“ (J 4,42) SL 83.1

Čím více obdivujeme Kristovu povahu a čím více zakoušíme Jeho spásnou moc, tím pronikavěji si budeme uvědomovat vlastní nedokonalost a slabost a tím vroucněji budeme vzhlízet k Němu, jako k našemu Spasiteli a naší síle. Sami v sobě nemáme žádnou moc potřebnou k očistění chrámu našeho srdce od poskvrn. Jakmile litujeme našich hříchů a hledáme odpuštění v Kristových zásluhách, budeme vyzbrojeni vírou, která působí skrze lásku a očišťuje srdce. Vírou v Ježíše Krista a poslušností přikázání Božích můžeme dosáhnout posvěcení a takto být připraveni pro společnost svatých andělů a vyvolených Božích oblečených v bílém rouchu v království slávy. SL 83.2

Spojení s Kristem je naší předností

Je nejen předností, ale také i povinností každého křesťana, žít v úzkém spojení s Kristem a získat bohaté zkušenosti v Božích věcech. Jeho život pak bude naplněn dobrými skutky. Kristus pravil: „*V tom bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojné.*“ (J 15,8) Při čtení životopisů lidí, kteří se vyznačovali zbožností, často porovnáváme, jak nás svými zkušenostmi a úspěchy předstihují. O to však nejde. Kristus zemřel za všechny a Jeho Slovo nás ujišťuje, že těm kteří Ho prosí, dá svého svatého Ducha ochotněji, než pozemští rodiče dávají dary svým dětem. Apoštolové a proroci nedosáhli zázračně dokonalosti křesťanské povahy. Používali jen ty prostředky, které jim Bůh zpřístupnil a všichni, kteří vynaloží podobné úsilí, dosáhnou podobné výsledky. SL 83.3

Pavlova modlitba za církev

Ve svém dopise efezským apoštol Pavel píše o „*tajemství evangelia*“ (Ef 6,19), o „*nepochopitelném bohatství Kristově*“ (Ef 3,8) a potom věřící ubezpečuje o svých upřímných modlitbách za jejich duchovní blaho: SL 84.1

„*Pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista, z něhož všeliká rodina na nebi i na zemi se jmenuje, abych vám dal, podle bohatství slávy své, mocí posilněnu býti skrze Ducha svatého na vnitřním člověku, aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich, abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všechněmi svatými, kteráká by byla šířka a dlouhota a hlubokost a vysokost a poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste naplnění byli ve všelikou plnost Boží.*“ (Ef 3,14-19) SL 84.2

Bratřím v Korintu píše jako „*posvěceným v Kristu Ježíši*“. „*Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. Děkuji Bohu svému vždycky z vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest vám v Kristu Ježíši, že všemi věcmi obohaceni jste v něm, každým slovem i všelikým uměním, jakož svědectví Kristovo upevněno jest mezi vámi, tak že nemáte žádného nedostatku v žádném daru, očekávající zjevení Pána našeho Jezukrista, kterýž i utvrdí vás až do konce bez úhony ke dni Pána našeho Jezukrista.*“ (1 K 1,3-8) Tato slova platí nejen Korintským, ale všem věřícím všech dob. Každý křesťan může se těšit z daru posvěcení. SL 84.3

Dále apoštol Pavel pokračuje slovy: „*Prosím vás pak bratří, skrze jméno Pána našeho Jezukrista, abyste jednotejně mluvili všichni a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojeni jednotejnou myslí a jednotejným smyslem.*“ (1 K 1,10) Nežádal by to Pavel od nich, kdyby to nebylo možné. Jednota je bezpečným ovocem křesťanské dokonalosti. SL 85.1

V epištole ke Kolossenským píše podobně o přednostech dítek Božích: „*Slyševše o víře vaší v Kristu Ježíši a o lásce ke všechněm svatým... Protož i my, od toho dne, jakž jsme to uslyšeli, nepřestáváme se modliti za vás a žádati, abyste naplnění byli známostí vůle Jeho ve vší moudrosti a rozumnosti duchovní, abyste chodili hodně Pánu ke vší Jeho libleznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží, všelikou mocí zmocnění jsouce, podle síly slávy Jeho, ke vší trpělivosti a dobrotivosti s radostí.*“ (Ko 1,4.9-11) SL 85.2

Úroveň svatosti

Apoštol Pavel usiloval o dosažení stejného stupně svatosti, o kterém psal svým Filipenským bratřím: „*Ale to, co mi bylo ziskem, položil jsem sobě pro Krista za škodu. Nýbrž i všechny věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Ježíše Krista Pána svého, pro nějž jsem to všechno ztratil a mám to za bezcenný brak, abych Krista získal. ... Abych poznal jej a moc vzkříšení Jeho i společnost utrpení Jeho, připodobňuje se k smrti Jeho, zda bych tak přišel ke vzkříšení z mrtvých. Ne, že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl, ale snažně běžím, zda bych i uchvátiti mohl, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše. Bratří, já nemám za to, že bych již dosáhl. Ale to jedno činím, na ty věci, které jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, které jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.*“ (Fp 3,7-14) Toto skromné Pavlovo doznání se nápadně liší od okázalých a samospravedlivých tvrzení těch, kteří předstírají, že jsou bez hříchu. Byla to ale svědomitost a čistota jeho života, jež dodávala jeho svědectvím takovou moc. *SL 86.1*

Boží vůle

Apoštol Pavel při každé vhodné příležitosti neváhal zdůraznit důležitost biblického posvěcení. Praví: „*Víte zajisté, jaká přikázání vydali jsme vám skrze Pána Ježíše. Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše.*“ (1 Te 4,2-3) „*A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli, netoliko v přítomnosti mé, ale nyní mnohem více v nepřítomnosti mé, s bázní a s třesením spasení své konejte. Bůh zajisté jest, který působí ve vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své. Všecko číňte bez reptání a bez pochybování, abyste byli bez úhony a upřímní synové Boží, bez obvinění uprostřed národa zlého a převráceného. Mezi kterýmižto svěťte jako světla na světě.*“ (Fp 2,12-15) *SL 86.2*

Titovi píše, aby věřící v církvi poučil, že při veškeré důvěře v Kristovy spásné zásluhy, Boží milost přebývající v jejich srdci je povede k tomu, aby věrně plnili všechny životní povinnosti. „*Napomínej jich, ať jsou knížatům a mocnostem poddáni, jich poslušni a ať jsou ke každému skutku dobrému hotovi. Žádnému ať se nerouhají, nejsou svárliví, ale přívětiví, dokazující všeliké tichosti ke všechněm lidem. ... Věrná jest tato řeč a chci, abys těch věcí potvrzoval, ať se snaží v dobrých skutcích předčiti, kteříž uvěřili Bohu. A toť jsou ty věci poctivé, i lidem užitečné.*“ (Tt 3,1-8) *SL 87.1*

Pavel chce, abychom nikdy nezapomněli, že základem každé správné služby Bohu, ba přímo korunou křesťanských ctností je láska a že jen tam, kde je láska, bude i Boží pokoj. „*Protož oblecte se jako vyvolení Boží, svatí a milí, v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost trpělivost, snášejíce jeden druhého a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy. Nadto pak nade všecko v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti. A pokoj Boží vítězí v srdcích vašich, k němuž i povolání jste v jedno tělo; a buďtež vděční. Slovo Kristovo přebývejž ve vás bohatě se vši moudrostí, učíce a napomínajíce sebe vespolek žalmy a zpěvy i písničkami duchovními, s milostí zpívajíce v srdci svém Pánu. A všecko, cožkoli činíte v slovu neb v skutku, všecko číňte ve jménu Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otci skrze něho.*“ (Ko 3,12-17) *SL 87.2*

11. Křesťanova přednost

Mnozí z těch, kteří upřímně touží po posvěcení srdce a čistotě života, jsou jaksi zmatení a znechucení. Stále se pozorují a naříkají nad svým nedostatkem víry. Myslí si, že kvůli své slabé víře nemohou prosit o Boží požehnání. Tito lidé mylně zaměňují pocity za víru. Přehlížíjí jednoduchost pravé víry a tím vzniká v jejich srdci velká temnota. Měli by se spolehnout na Boží milost a dobrotu, připomínat si Boží zaslíbení, a potom jednoduše věřit, že Bůh své slovo splní. Nespoléhejme na naši víru, nýbrž na zaslíbení Boží. Litujeme-li svých minulých poklesků s předsevzetím být v budoucnu poslušní, pak smíme věřit, že nás Bůh pro Kristovy zásluhy přijme a naše hříchy nám odpustí. *SL 89.1*

I když temnota a zmalomyslnění nám mohou někdy hrozit duchovní porážkou, neměli bychom ztrácet důvěru. Musíme upřeně hledět na Krista, bez ohledu na pocity. Měli bychom se snažit každou nám známou povinnost svědomitě vyplnit a pak se klidně spolehnout na Boží zaslíbení. *SL 89.2*

Život víry

Někdy námi může otrást hluboký pocit naší vlastní nehodnosti, ale to není důkaz, že Bůh změnil svoje stanovisko vůči nám, anebo že změna nastala v našem chování k Němu. Nikdy bychom se neměli poddávat citovým vzruchům. Dnes nemusíme pociťovat tutéž radost a tentýž pokoj, který jsme pociťovali včera. Vírou bychom měli uchopit Kristovu ruku a měli bychom Mu v temnotách důvěřovat právě tak, jako ve světle. *SL 90.1*

Satan nám může našeptávat: „Jsi příliš hříšný, než aby tě mohl Kristus spasit.“ Pokud si uvědomuješ, že jsi opravdu hříšný a nehodný, pokuše se odrazit takto: „Na základě smíření, které Kristus dokonal, přijímám Jež jako svého Spasitele. Nespoléhám na vlastní zásluhy, ale na Ježíšovu předrahou krev, která mně očisťuje. Ve své bezmocnosti se teď utíkám ke Kristu.“ Život křesťana musí být životem neustále živé víry. Neochvějná důvěra a pevné spolehnutí se na Krista, přinese člověku pokoj a jistotu. *SL 90.2*

Odolávání pokušení

Ani tehdy, když se nám zdá, že máme zatvrzelé srdce, nemáme být znechucení. Každá překážka, každý vnitřní nepřítel jen umocňuje naši potřebu Krista. Vždyť On přišel proto, aby nám naše kamenné srdce nahradil masitým. Pros Jež o zvláštní milost na přemožení svých zvláštních pochybení. Útočí-li pokušení, potlač všechny špatné pohnutky myšlenkou: „Jak bych mohl dělat takovou hanbu mému Spasiteli? Odevzdal jsem se Kristu a proto nemohou konat skutky satanovy.“ Pros, aby ti pomohl tvůj drahý Spasitel odklidit každého bůzka a přemoci každý oblíbený hřích. Okem víry hled' na Ježíše, který stojí před trůnem Otce a v přímluvné prosbě za tebe ukazuje na své probodnuté ruce. Věř, že tvůj drahý Spasitel tě posilní. *SL 90.3*

Pohled okem víry

Vírou hled'me na koruny připravené vítězům a zaposlouchejme se do chvalo zpěvů vykoupěných: „Hoden, hoden jest Beránek zabítý, který nás vykoupil Bohu!“ Vžijme se do toho, jako bychom to viděli a slyšeli. Štěpán, první křesťanský mučedník, v hrozném zápase s mocnostmi, pány světa temností tohoto věku a duchovními zlostmi vysoko, zvolal: „*Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží.*“ (Sk 7,56) Spasitel světa mu ukázal, jak z nebe na něj hledí s nehlubším zájmem a slavná zář Kristovy osobnosti jej ozářila takovým jasnem, že i nepřátelé viděli jeho tvář zářit jako tvář anděla. *SL 91.1*

Kdybychom více přemýšleli o Kristu a nebeské říši, obdrželi bychom mocné povzbuzení a sílu k vybojování Božího boje. Budeme-li obdivovat slávu onoho lepšího světa, který se má co nevidět stát naším domovem, pýcha a láska ke světu již nebudou nad námi vládnout. V porovnání s Kristovou vznešeností všechny pozemské půvaby ztrácejí cenu. *SL 91.2*

Nikdo se nesmí domnívat, že bez opravdového úsilí ze své strany, získá jistotu Boží lásky. Je těžké dát myšlenkám nový směr, když jsme tak dlouho přemýšleli jen o pozemských věcech. Naši pozornost a náš zájem příliš často upoutá to, co vnímáme zrakem a sluchem. Chceme-li však jednou vejít do Božího města a hledět na Ježíše a Jeho slávu, musíme již nyní si zvyknout vidět Jej zrakem víry. Jeho slova a Jeho povaha měly by být často předmětem našeho přemýšlení a našich rozhovorů. Denně bychom měli strávit určitou chvíli ve zbožném přemýšlení nad těmito posvátnými tématy. *SL 91.3*

Umlčování hlasu Ducha svatého

Naše posvěcení je dílo každodenního života. Klame se ten, kdo si myslí, že Bůh mu udělí požehnání, dokud bude přestupovat některé z Jeho příkázání. Úmyslné podléhání vědomému hříchu umlčuje hlas Ducha svatého jenž nás usvědčuje a člověk tak ztrácí spojení s Bohem. I kdyby byly náboženské pocity kdovíjak vzrušující, Spasitel nemůže přebývat v srdci, které přestupuje Boží zákon. Bůh poctí jen ty, kteří Jej uctívají. *SL 92.1*

V epištole k Římanům čteme: „...*toho jste služebníci, koho posloucháte.*“ (Ř 6,16) Jestliže nás ovládá hněv, vášně, hrabivost, nenávisť, sobectví, anebo kterýkoliv jiný hřích, stáváme se služebníky hříchu. „*Žádný nemůže dvěma páním sloužit.*“ (Mt 6,24) I křesťan pocítuje nabádání ke hříchu, protože tělo žádá proti Duchu; Duch však bojuje proti tělu, takže uvnitř je stále boj. Právě zde je potřebná Kristova pomoc. Když se lidská slabost spojí s božskou mocí, pak může víra zvolat: „*Ale díky Bohu, který dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.*“ (1 K 15,57) *SL 92.2*

Správné náboženské návyky

Pokud chceme dosáhnout povahu, se kterou může Bůh souhlasit, musíme ve svém náboženském životě získávat správné návyky. Každodenní modlitba je pro udržení duchovního života a pro vzrůst v milosti právě tak důležitá, jako pokrm pro udržení zdraví a života. Měli bychom si navyknout naše myšlenky často pozvedat k Bohu. Vybočí-li naše myšlenky, musíme je vracet nazpět; vytrvalým úsilím bude návyk nakonec lehký. Jestliže nechceme být ohrožení, nemůžeme se od Krista odloučit ani na okamžik. Když splňujeme Jeho podmínky, potom nás bude provázet Jeho přítomnost na každém kroku. *SL 93.1*

Náboženství musí být základem našeho života; vše ostatní je třeba mu podřídít. Všechny své duševní, tělesné i duchovní schopnosti musíme zapojit do křesťanského zápasu. Spoléháme-li na milost a sílu Ježíše Krista, zvítězíme právě tak jistě, jako že Kristus za nás umřel. *SL 93.2*

Cena člověka

Musíme se více přiblížit ke Kristovu kříži. Pokání pod křížem, je první to, čemu se máme naučit, abychom měli pokoj. Kdo pochopí lásku Kristovu? Lásku nesrovnatelně něžnější a obětavější, než je láska mateřská. Když chceme poznat cenu člověka, musíme živou vírou hledět na Kristův kříž a tak začít studium, které bude obsahem vědy a chvalozpěvu vykoupených po celou věčnost. I cenu našeho času a schopností vystihuje jen velkolepost zaplaceného výkupného. Jakou nevďěčnost projevujeme vůči Bohu, když Ho olupujeme o to, co mu právem patří, tím, že Mu odpíráme naši lásku a naši službu! Je to snad pro nás příliš těžké, odevzdat se Tomu, který pro nás obětoval všechno? Nebo dáme přednost světu před věčnou slávou, kterou nám Kristus nabízí slovy: „*Kdo zvítězí, dám jemu sedět s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem a sedím s Otcem svým na trůnu Jeho.*“ (Zj 3,21) *SL 93.3*

Postupné dílo

Posvěcení je dílo postupné. Petr uvádí jednotlivé kroky: „*Na to tedy samo všechnu snáženost vynaložíte, přidávejte k víře své ctnost a k ctnosti umění, k umění pak zdrženlivost, k zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost, ku pobožnosti pak bratrstva milování a k milování bratrstva lásku. Ty zajisté věci když budou při vás a rozhojní se, ne prázdné, ani neužitečné, postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista. Nebo při kom není těchto věcí, slepý jest, toho, což vzdáleno jest,*

nevida, zapomenuv se na očistění svých starých hříchů. Protož raději bratří, snažte se povolání a vyvolení své upevňovati, nebo to činíce, nepadnete nikdy. Tak zajisté hojné způsobeno vám bude vejítí k věčnému království Pána našeho a Spasitele Jezukrista.“ (2 Pt 1,5-11) SL 94.1

Můžeme mít jistotu, že na této cestě nikdy nemusíme klopýtnout. Ti, kteří se při získávání křesťanských ctností řídí pravidlem sčítání, mohou být jisti, že Bůh se bude řídit pravidlem násobení, když je bude obdarovávat požehnáním svého Ducha. Petr píše těm, kteří dostali stejně vzácnou víru: *„Milost vám a pokoj rozmnožen bud' skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho.*“ (2 Pt 1,2) Všichni, kteří chtějí, mohou z Boží milosti vystupovat po zářících stupních vedoucích ze země k nebesům a nakonec *„s plesáním a věčnou radostí“* (Iz 51,11) vejít branami od Božího města.

SL 94.2

Náš Spasitel si dělá nárok na nás se vším co jsme a co máme. Požaduje od nás prvotinu nejsvětějších myšlenek, nejčistší a nejhlubší lásku. Jsme-li opravdu účastníky Boží přirozenosti, pak svým srdcem i ústy budeme neustále chválit jen Jeho. Naší jedinou jistotou je podřídit Mu všechno co máme, a stále růst v milosti a poznávání pravdy. SL 95.1

Pavlovo vítězné zvolání

Bůh vysoce poctil apoštola Pavla, když byl ve vidění vtržen do třetího nebe, kde mohl vidět slávu, kterou nemohl popsat. Nepodlehl však pýše a sebedůvěře. Uvědomoval si důležitost stále bdělosti a sebezapření. O sobě praví: *„Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.*“ (1 K 9,27) SL 95.2

Pavel mnoho pro pravdu trpěl, a přece nenaříkal. Při pohledu na svůj život plný námahy, starostí a obětavosti, řekl: *„Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynější oné budoucí slávě, která se zjeviti má na nás.*“ (Ř 8,18) Ještě dnes slyšíme vítězné zvolání tohoto věrného služebníka Páně: *„Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zarmoucení-li, aneb úzkost, neb protivenství? Zdali hlad, čili nahota? Zdali nebezpečenství, či-li meč? ... Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval. Jist jsem zajisté, že ani smrt ani život, ani andělé, ani knížectvo, ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí, ani vysokost, ani hlubokost, ani kteréhokoli jiné stvoření, nebude nás moci odloučiti od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.*“ (Ř 8,35-38) SL 95.3

I když se apoštol Pavel nakonec dostal do římského vězení, kde byl daleko od nebeského světla a ovzduší, odloučený od aktivní účasti na díle evangelia a ještě v krátké době očekával rozsudek smrti, nejevil nejmenší známky zoufalství, ani zmalomyslnění. Z onoho temného vězení vyšlo předsmrtné svědectví plné vznešené víry a odvahy, které posilovalo srdce věřících a mučedníků ve všech staletích. Jeho slova výstižně popisují výsledky posvěcení, které máme vyloženy na těchto stránkách: *„Nebo já se již k tomu blížím, abych obětován byl a čas rozdělení mého nastává. Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonat, víru jsem zachoval. Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce a ne toliko mně, ale všechněm těm, kteříž milují to slavné příchť jeho.*“ (2 Tm 4,6-8) SL 96.1